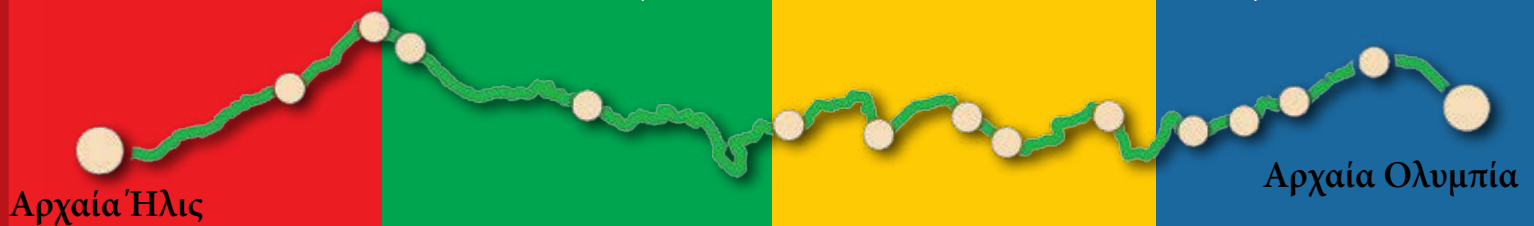

apopseis.gr

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας Γέφυρα του αρχαίου με το σύγχρονο

Θεματική έκδοση
του ηλεκτρονικού
περιοδικού
apopseis.gr

Οκτώβριος 2015
Το Μονοπάτι της
Εκεχειρίας

Υπεύθυνος έκδοσης:
Δ. Κοντογιάννης

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν & συμμετείχαν:

Σοφία Χίντζιου Κοντογιάννη,
Τίτος Αθανασιάδης,
Γεώργιος Κοντογιάννης,
Πηνελόπη Γαίτη,
Πάνος Λειβαδάς,
Νίκος Αγριαντώνης,
Κωνσταντίνος Καλέντης,
Παναγιώτης Μάντης,
Απόστολος Κατσιφάρας,
Θάνος Καλαμίδας,
Κατερίνα Πολυμέρου-
Καμηλάκη,
Σπύρος Ανδριόπουλος,
Νίκος Κελαϊδίτης,
Κατερίνα Χαρίση

Επικοινωνία:
info@apopseis.gr
Διαφημίσεις:
info@apopseis.gr

Συνεργασίες:
info@apopseis.gr

Συνδρομές:
info@apopseis.gr

Πληροφορίες:
info@apopseis.gr

© Copyright Apopseis / Δ. Κοντογιάννης

Τα άρθρα και το υλικό του
περιοδικού apopseis.gr, έχουν
γραφτεί αποκλειστικά για το
περιοδικό και σε συμφωνία με τη
διεύθυνση του περιοδικού. Για κάθε
αναδημοσίευση θα παρακαλούσαμε
την επικοινωνία με το περιοδικό στο
email: info@apopseis.gr και την
παράλληλη ανάρτηση της πηγής.

apopseis.gr

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας
Γέφυρα του αρχαίου με το σύγχρονο

Εκδοτική

Εκδοτική

Εκδοτική

Εκδοτική

Περιεχόμενα

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας Της Σοφίας Χίντζιου Κοντογιάννη	8-11
Η Εκεχειρία ως σύμβολο ειρήνης Του Τίτου Αθανασιάδη	14-19
Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας παράγοντας ανάδειξης και ανάπτυξης της περιοχής και της χώρας Του Γεωργίου Κοντογιάννη	20-23
Πρέπει να βαδίσεις στο μονοπάτι, για να αφουγκραστείς και ν’ ανασάνεις Της Πηνελόπης Γαίτη	24-27
Αρωγός ο ΕΟΤ για το Μονοπάτι της Εκεχειρίας Του Πάνου Λειβαδά	31
Η οικοτουριστική διαδρομή Ήλιδας – Ολυμπίας θα ενισχύσει την ανάπτυξη στην περιοχή Του Νίκου Αγριαντώνη	32-33
Στροφή στις ήπιες μορφές τουρισμού Του Κωνσταντίνου Καλέντη	34-35
Ο Δρόμος της Εκεχειρίας σύμβολο ειρήνης και συμφιλίωσης Του Παναγιώτη Μάντη	36
Το “Μονοπάτι της Εκεχειρίας” Του Αποστόλου Κατσιφάρα	38-40
Ένα μονοπάτι πέρα από χρόνο και τόπο Του Θάνου Καλαμίδα	42-44
Ο λαϊκός πολιτισμός, μοχλός ανάπτυξης της τοπικής οικονομίας Της Κατερίνας Πολυμέρου-Καμηλάκη	50-57
Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας είναι μια διάβαση του Ελληνικού πνεύματος από το σήμερα στο χθες Του Σπύρου Ανδριόπουλου	58-61
Ο οικοτουρισμός μπορεί να αναπτυχθεί παράλληλα με τον Δρόμο της Εκεχειρίας Του κ. Νίκου Κελαϊδίτη	62-67
Μιά μικρή αθλητική ιστορία Της Κατερίνας Χαρίση	68-71

Η
Αφή της
Ολυμπιακής φλόγας
γίνεται κάθε τέσσερα χρόνια
στο χώρο της αρχαίας Ολυμπίας και
αναγγέλλει την έναρξη των Ολυμπιακών
Αγώνων. Το λιτό και συμβολικό
τελετουργικό πραγματοποιείται στο βωμό
που υπάρχει στο χώρο του ναού της Ήρας
(Ηραίον). Η Πρωθιέρεια, με επίκληση
στο θεό Απόλλωνα ανάβει τη δάδα με
τη βοήθεια κοίλου κατόπτρου.

Της προέδρου της Συμπολιτείας Ολυμπίας **Σοφίας Χίντζιου Κοντογιάννη**

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας

ΗΛΙΔΑ, ΚΟΡΟΙΒΟΣ, ΦΙΓΑΛΕΙΑ, Λέπρεον, Αθήνα, Αίγινα, Κέρκυρα, Λίνδος, Δελφοί, Σκοτούσσα, Φίλιπποι, Κάρυστος, Μέγαρο αλλά και Μίλητος, Κλαζομεναί, Πέργαμος, Τρωάς της Μικράς Ασίας, Κρότων, Τάρας και Ρήγιον της Νότιας Ιταλίας, Συρακούσες, Ακράγας της Σικελίας, Αλεξάνδρεια, Ναύκρατις, Ερμόπολις της Αιγύπτου, Σελεύκεια στη Βόρεια Συρία, Προύσα στη Βιθυνία, Πέτρα της Ιορδανίας μερικές από τις πόλεις του αρχαίου κόσμου με Ολυμπιονίκες.

Πόλεις γεμάτες Ελλάδα διασκορπισμένες σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Πόλεις που ενωνόντουσαν κάθε τέσσερα χρόνια στη γνωστότατη σε όλους μας Αρχαία Ολυμπία με ένα σκοπό το ευ αγωνίζεσθαι και με έναν όρο για τη διεξαγωγή τους, την ιερή Εκεχειρία.

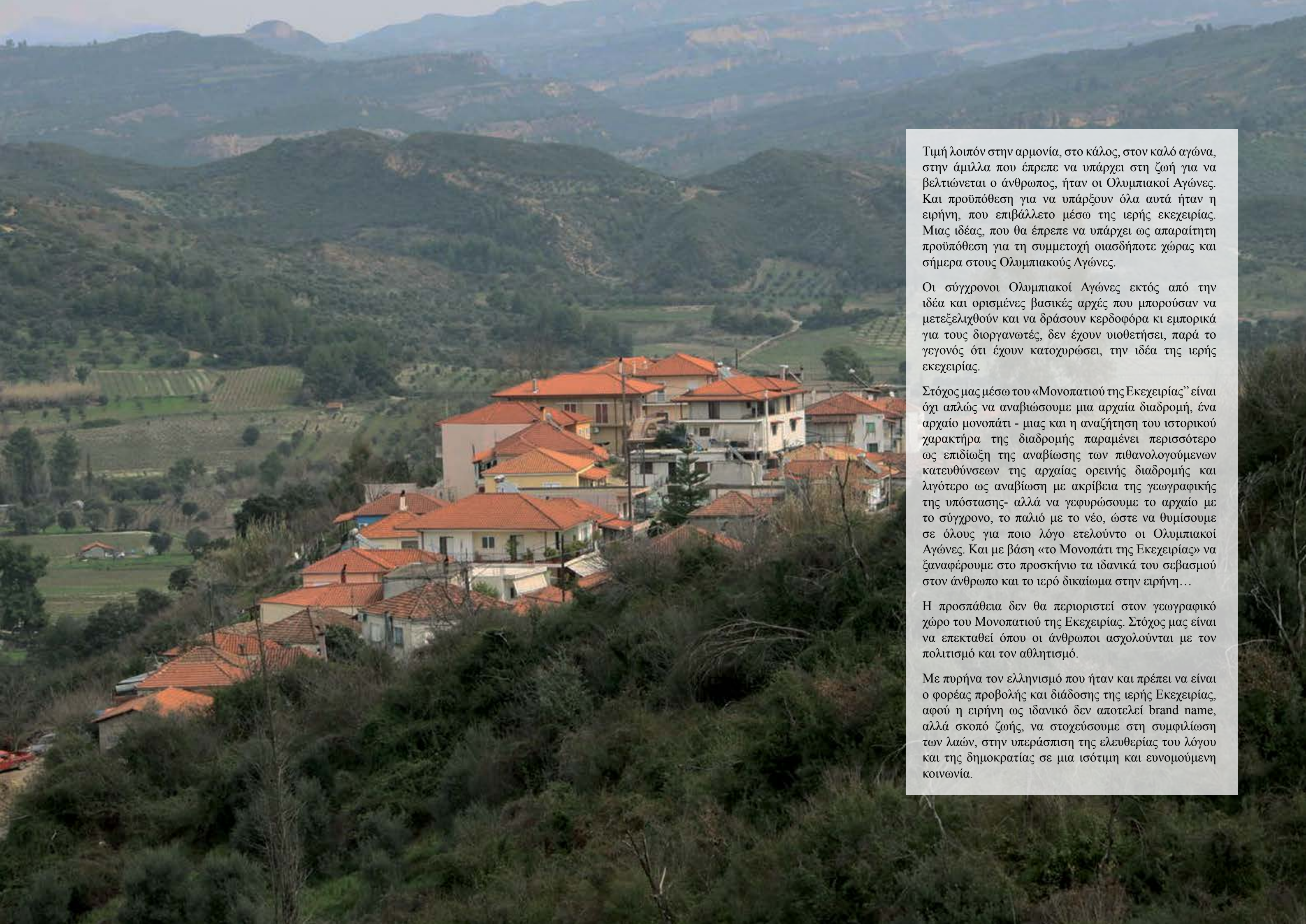
Ίσως σήμερα περισσότερο παρά ποτέ αυτός ο θεμελιακός όρος για τη διεξαγωγή των Αγώνων να είναι η σημαντικότερη παρακαταθήκη του Ολυμπισμού. Για να έχουν μέλλον οι λαοί του κόσμου, η ανθρωπότητα πρέπει να πάψουν οι εχθροπραξίες μεταξύ μας και να έχουμε ειρήνη.

«Νους υγιής εν σώματι υγιεί» είναι το δίπτυχο της εκπαίδευσης των αρχαίων Ελλήνων, δηλαδή η διδασκαλία των γραμμάτων, του πολιτισμού και της γυμναστικής.

Οι αρχαίοι θαύμαζαν εξ ίσου το πνεύμα και το σώμα.

Σύμφωνα με τον Πλάτωνα η καλλιέργεια μόνο της ψυχής θα είχε ως αποτέλεσμα τη μαλθακότητα, ενώ η καλλιέργεια μόνο του σώματος θα επέφερε αγριότητα και σκληρότητα.

Η αρμονία και το μέτρο ήταν η αρχή και η κατάληξη των πάντων στην αρχαία Ελλάδα. Τη σοφία με την οποία ο Δημιουργός εποίησε τα πάντα (όπως παραδέχεται και ο χριστιανισμός) οι αρχαίοι Έλληνες προσπαθούσαν να την αποτυπώσουν στην καθημερινότητά τους. Να την κάνουν τρόπο ζωής. Και για να πετύχεις την αρμονία στη ζωή, βασική, θεμελιώδης προϋπόθεση ήταν η ειρήνη. Γιατί ο πόλεμος είναι εχθρός της ζωής, εχθρός της αρμονίας, εχθρός του πολιτισμού.

Τιμή λοιπόν στην αρμονία, στο κάλος, στον καλό αγώνα, στην άμιλλα που έπρεπε να υπάρχει στη ζωή για να βελτιώνεται ο άνθρωπος, ήταν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Και προϋπόθεση για να υπάρξουν όλα αυτά ήταν η ειρήνη, που επιβάλλετο μέσω της ιερής Εκεχειρίας. Μιας ιδέας, που θα έπρεπε να υπάρχει ως απαραίτητη προϋπόθεση για τη συμμετοχή οιασδήποτε χώρας και σήμερα στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες εκτός από την ιδέα και ορισμένες βασικές αρχές που μπορούσαν να μετεξελιχθούν και να δράσουν κερδοφόρα κι εμπορικά για τους διοργανωτές, δεν έχουν υιοθετήσει, παρά το γεγονός ότι έχουν κατοχυρώσει, την ιδέα της ιερής Εκεχειρίας.

Στόχος μας μέσω του «Μονοπατιού της Εκεχειρίας» είναι όχι απλώς να αναβιώσουμε μια αρχαία διαδρομή, ένα αρχαίο μονοπάτι - μιας και η αναζήτηση του ιστορικού χαρακτήρα της διαδρομής παραμένει περισσότερο ως επιδίωξη της αναβίωσης των πιθανολογούμενων κατευθύνσεων της αρχαίας ορεινής διαδρομής και λιγότερο ως αναβίωση με ακρίβεια της γεωγραφικής της υπόστασης- αλλά να γεφυρώσουμε το αρχαίο με το σύγχρονο, το παλιό με το νέο, ώστε να θυμίσουμε σε όλους για ποιο λόγο ετελούντο οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Και με βάση «το Μονοπάτι της Εκεχειρίας» να ξαναφέρουμε στο προσκήνιο τα ιδανικά του σεβασμού στον άνθρωπο και το ιερό δικαίωμα στην ειρήνη...

Η προσπάθεια δεν θα περιοριστεί στον γεωγραφικό χώρο του Μονοπατιού της Εκεχειρίας. Στόχος μας είναι να επεκταθεί όπου οι άνθρωποι ασχολούνται με τον πολιτισμό και τον αθλητισμό.

Με πυρήνα τον ελληνισμό που ήταν και πρέπει να είναι ο φορέας προβολής και διάδοσης της ιερής Εκεχειρίας, αφού η ειρήνη ως ιδανικό δεν αποτελεί brand name, αλλά σκοπό ζωής, να στοχεύσουμε στη συμφιλίωση των λαών, στην υπεράσπιση της ελευθερίας του λόγου και της δημοκρατίας σε μια ισότιμη και ευνομούμενη κοινωνία.

Χωριά που
ενωνόντουσαν κάθε
τέσσερα χρόνια με την
Αρχαία Ολυμπία με ένα
σκοπό το ευ αγωνίζεσθαι
και με έναν όρο για τη
διεξαγωγή τους, την ιερή
Εκεχειρία.

Η Εκεχειρία ως σύμβολο ειρήνης

ΕΧΟΥΝ ΧΥΘΕΙ ΤΟΝΟΙ ΜΕΛΑΝΗΣ και έχουν γραφεί εκατομμύρια σελίδες για τις πολιτικές ιδεολογίες που επινόησε ο ανθρώπινος νους, ενώ έχουν διεξαχθεί φονικότατοι πόλεμοι με εκατοντάδες εκατομμύρια θύματα για την επικράτηση του ενός ή του άλλου πολιτικού συστήματος, της μιας ή της άλλης ιδεολογίας. Και όμως οι λαοί δεν συμφώνησαν στην αποκλειστική καθιέρωση μιάς από αυτές.

Το ίδιο συνέβη και με την πίστη του Ανθρώπου προς το θείο. Διαμορφώθηκαν θρησκείες και θυσιάστηκαν γι' αυτές εκατοντάδες, επίσης, εκατομμύρια πιστών τους, θύματα μεταξύ τους πολέμων ή διωγμών, για την επικράτηση της μιας ή της άλλης. Αλλά και στο ζήτημα της θρησκείας οι λαοί δεν συμφώνησαν.

Με δεδομένο ότι όσο υπάρχουν Άνθρωποι, θα υφίστανται και διαφορετικές απόψεις για τις ιδεολογίες, τα πολιτικά συστήματα και τις θρησκείες είναι προφανές ότι δεν πρόκειται να κυριαρχήσει κάποια ή κάποιο εξ αυτών.

Το μόνο ιδεώδες στο οποίο έχουν συμφωνήσει οι Άνθρωποι ανεξαρτήτως φύλου, χρώματος και θρησκείας είναι αυτό του Ολυμπισμού, την κοιτίδα του οποίου, Ολυμπία, θεωρούν ως ιερή γη, όπως ακριβώς έπρατταν και οι αρχαίοι Έλληνες.

Με άλλα λόγια, το ολυμπιακό ιδεώδες έχει επιτύχει να ενώσει την Ανθρωπότητα περίξ του Αθλητισμού και των Ολυμπιακών Αγώνων, επεκτείνοντας έτσι την αρχική ιδέα των προγόνων μας που ήταν η συμφιλίωση και ένωση των Ελλήνων, δεδομένης της μεταξύ τους διαπάλης που έφθανε μέχρι του σημείου των πολεμικών τους συγκρούσεων.

Η αγάπη των προγόνων μας προς τον Αθλητισμό και τους Ολυμπιακούς Αγώνες δεν οφείλονταν μόνο στην πολιτιστική σημασία των εκδηλώσεων αυτών που διεξάγονταν παράλληλα με μουσικούς και ποιητικούς αγώνες, αλλά και στον εθνικό και πολιτικό χαρακτήρα τους που συνίστατο στην μέσω αυτών επιδίωξη της ενότητας των Ελλήνων.

Ο ύψιστος αυτός σκοπός επιδιωκόταν, μεταξύ άλλων, και με τον τερματισμό των πολεμικών συγκρούσεων για ένα έως τρεις μήνες, προκειμένου οι αθλητές και οι θεατές των αγώνων να μπορέσουν να μεταβούν από την πατρίδα τους, από οποιαδήποτε πόλη της Ελλάδας της εποχής εκείνης, στην Ολυμπία. Στη διάρκεια της περιόδου αυτής που αποκαλούνταν ιερομηνία, οι απανταχού Έλληνες απολάμβαναν τα αγαθά της ειρήνης και κατανοούσαν την ανάγκη συμφιλίωσής τους.

Η συμφωνία για την αναστολή των πολεμικών συγκρούσεων, προκειμένου να διεξαχθούν οι Ολυμπιακοί Αγώνες έμεινε γνωστή ως Εκεχειρία. Πρόκειται για σύνθετη λέξη από το ρήμα «έχω» πού σήμαινε «κατέχω», «κρατώ» και το ουσιαστικό «χείρα». «Κρατώ, δηλαδή, τα χέρια μου μακράν των όπλων. Ή κρατώ στα χέρια μου την ειρήνη», σε ελεύθερη απόδοση.

Γι' αυτό και οι προσερχόμενοι με όπλα στην Ολυμπία τα άφηναν πριν φθάσουν σ' αυτήν σε κάποια οπλαποθήκη, από την οποία τα παραλάμβαναν κατά την αναχώρησή τους. Δεδομένου ότι κάθε τι που συνδεόταν με τους Ολυμπιακούς Αγώνες ήταν ιερό, ιερή και συνεπώς απόλυτα σεβαστή ήταν και η εκεχειρία.

Στα 1170 χρόνια τέλεσης των Ολυμπιακών Αγώνων, η Εκεχειρία παραβιάστηκε μία μόνο φορά, το 420 π.Χ. από τη Σπάρτη που εισέβαλε στην Ηλεία για να την τιμωρήσει επειδή αποχώρησε από τον συνασπισμό της και προσχώρησε στην Αθηναϊκή Συμμαχία. Για την παρασπονδία της αυτή η Σπάρτη τιμωρήθηκε αποκλεισθείσα από τους αγώνες για ένα διάστημα χρόνου.

Η Εκεχειρία ήταν σπουδαίο γεγονός, όχι μόνο γιατί σταματούσαν οι πόλεμοι επί δύο έως τρεις μήνες κάθε τέταρτο καλοκαίρι και κατά συνέπεια αποφεύγονταν ο φόνος πολλών Ελλήνων από άλλους Έλληνες, αλλά και γιατί παρέχονταν, σε όσους συγκεντρώνονταν στην Ολυμπία από όλα τα μέρη της κυρίως Ελλάδας και από την Κάτω Ιταλία, τη Σικελία, την Ιωνία, την Αιολία και από παντού όπου υπήρχαν Έλληνες, η ευκαιρία να γνωριστούν μεταξύ τους και να διαπιστώσουν ότι ήταν ίδιος λαός, με την ίδια γλώσσα, τα ίδια ήθη και έθιμα, την ίδια θρησκεία, τα ίδια συμφέροντα και τις ίδιες απειλές από το εξωτερικό.

Όφειλαν συνεπώς να σταματήσουν τις μεταξύ τους συγκρούσεις και να ενωθούν. Οι εκάστοτε εκεχειρίες και η ειρήνη που τις συνόδευε αποτελούσαν σαφή ένδειξη του τι θα κέρδιζαν όλες οι ελληνικές πόλεις και όλοι οι Έλληνες από τη μονιμοποίηση των ειρηνικών συνθηκών.

Δεν είναι τυχαίο ότι ένας από τους μεγαλύτερους ρήτορες και φιλοσόφους της αρχαιότητας, ο Γοργίας, μετέβη επανειλημμένως στην Ολυμπία, κατά τη διάρκεια Ολυμπιακών Αγώνων, για να εκφωνήσει πύρινους λόγους κατά της διχόνοιας των Ελλήνων και να τους καλέσει να είναι ενωμένοι εναντίον των ξένων εισβολέων, τονίζοντας:

**«Τα μεν κατά βαρβάρων τρόπαια ύμνους απαιτεί,
Τα δε κατά Ελλήνων θρήνους»**

που σε ελεύθερη απόδοση σημαίνει, ότι «οι νίκες κατά των βαρβάρων (των ξένων) πρέπει να επισύρουν ύμνους, ενώ οι νίκες Ελλήνων (κατά Ελλήνων) μόνο θρήνους μπορούν να προκαλέσουν».

Αλλοτε πάλι, ο Γοργίας συμβούλευε πολίτες και πολιτικούς όλων των πόλεων της Ελλάδος να ομονοήσουν («στασιάζουσαν την Ελλάδα ορών Γοργίας, ομονοίας ζύμβουλος εγένετο»).

Με δύο εξέχοντες λόγους του ο Γοργίας ετίμησε και το θεσμό των Ολυμπιακών Αγώνων και τους κατοίκους της Ηλείας για τον σεβασμό που επεδείκνυαν προς αυτούς και προς τους Ολυμπιονίκες.

Είναι φημισμένοι οι λόγοι του Γοργία «Ολυμπικός» και «Εγκώμιον εις Ηλείους». Στον δρόμο της καθιέρωσης της ειρήνης και της ενότητας των Ελλήνων που χάραξε ο Γοργίας βάδισε και άλλος μεγάλος ρήτορας της αρχαιότητας, ο Λυσίας, με το δικό του «Ολυμπιακό» λόγο που εκφώνησε κατά πάσα πιθανότητα το 388 π.Χ. στην Ολυμπία. Το ίδιο πρέπει να λεχθεί και για τον Ισοκράτη, μαθητή του Γοργία, ο οποίος εκτός από το υπέρ της ειρήνης και της ενότητας κήρυγμά του («ομόνοια» ονόμαζε την πολιτική και στρατιωτική σύμπραξη των Ελλήνων) προέβη και σε διπλωματικές και πολιτικές ενέργειες για να τις επιτύχει.

Δεν είναι επίσης τυχαίο, ότι ο Θεμιστοκλής, αυτός ο οποίος σε μια φάση του αγώνα κατά των Περσών επέτυχε την ενότητα των Ελλήνων, χάρις στην οποία οι Έλληνες ενίκησαν τους βαρβάρους, μετά τη Σαλαμίνα μετέβη στην Ολυμπία, το 476 π.Χ., όχι για να δρέψει τα χειροκροτήματα και τον θαυμασμό των θεατών από όλη την Ελλάδα, αλλά για να τους τονίσει ότι ο θρίαμβος των Ελλήνων οφείλονταν στην απόφασή τους να ενώσουν τις δυνάμεις τους και ότι για να εξασφαλίσει ο ίδιος την ενότητα αυτή έδωσε την αρχηγία του στόλου στον ναύαρχο Ευρυβιάδη της Σπάρτης, μολονότι οι Αθηναίοι είχαν πολύ ισχυρότερο και μεγαλύτερο ναυτικό. Κατά συνέπεια η ένωση των Ελλήνων ήταν αναγκαία για το μέλλον τους και το μέλλον της Ελλάδας.

Αλλά και αυτός ο νικητής του Μαραθώνα, ο Μιλτιάδης, ο οποίος έτρεψε σε φυγή την πολεμική αρμάδα του Δάτι και του Αρταφέρνη, το 490 π.Χ., έστειλε αφιέρωμα στην Ολυμπία το κράνος του, πάνω στο οποίο χάραξε το όνομά του. Το αφιέρωσε στην Ολυμπία και όχι στην προστάτιδα της πόλης του θεά, την Αθηνά, διότι στην Ολυμπία συγκεντρώνονταν χιλιάδες Έλληνες από τα πέρατα του ελληνικού κόσμου με την ελπίδα της παγίωσης της ειρήνης και της επίτευξης της πολιτικής τους ενότητας για την επιτυχή αντιμετώπιση των εχθρών τους και την εξασφάλιση της προόδου και ευημερίας τους.

Στην Ολυμπία προσήλθε το 496 π.Χ. και ο βασιλιάς της Μακεδονίας Αλέξανδρος Α΄ για να συμμετάσχει στην 71η Ολυμπιάδα και που για να το επιτύχει έπρεπε να αποδείξει ότι είναι Έλληνας. Κατέθεσε γι' αυτό τα επιχειρήματά του στην Ελλανόδικο Επιτροπή, η οποία αποδέχθηκε την ορθότητά τους και από τότε Μακεδόνες αθλητές, μεταξύ των οποίων και βασιλείς, όπως ο πατέρας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Φίλιππος Β΄ και ο Αρχέλαος του Περδίκκα μετέχουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Ο Φίλιππος Β΄, μάλιστα, μετέσχε σε τρεις Ολυμπιάδες και κέρδισε ισάριθμες νίκες στο τέθριππο. Ενώ σε ανάμνηση των νικών του ανήγειρε στην Ολυμπία το «Φιλιππείον», η περάτωση του οποίου πραγματοποιήθηκε από τον Μέγα Αλέξανδρο, ηγέτη του ελληνικού στρατού κατά την εκστρατεία του στην Ασία, στο πλαίσιο της ενότητας ολοκλήρου του Ελληνικού Έθνους («πλην Λακεδαιμονίων») για την κατανίκηση των Περσών.

Αλλά και πολιτικοί ηγέτες από την Κάτω Ιταλία και τη Σικελία όπως ο Γέλων, ο Θήρων και ο Ιέρων και ο Αρκεσίλαος Δ΄, βασιλιάς της Κυρήνης, μετείχαν σε Ολυμπιακούς

Αγώνες της εποχής τους όχι για να δρέψουν φήμη και δόξα, αλλά για να τονίσουν την ελληνικότητα των πόλεών τους, διότι μόνο Έλληνες είχαν δικαίωμα συμμετοχής στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Υπήρξε τέτοια η επιρροή των Ολυμπιακών Αγώνων στη γνωστή Ανθρωπότητα της αρχαιότητας, ώστε ακόμη και επί Ρώμης, αυτοκράτορές της να σπεύδουν να μετάσχουν σ' αυτούς, ισχυριζόμενοι ενώπιον της Ελλανοδίκου Επιτροπής, στην Ολυμπία, ότι έχουν ρίζα ελληνική και ότι κατά συνέπεια κατάγονται από Έλληνες. Αυτό για να τους επιτραπεί η συμμετοχή στους Αγώνες.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες απετέλεσαν έτσι ένα από τα πολιτιστικά εκείνα μέσα, πέραν της Ελληνικής Γραμματείας και της Ελληνικής Τέχνης, με τα οποία οι κατακτηθέντες από τους Ρωμαίους Έλληνες κατέκτησαν τελικά τους κατακτητές τους, για να επιβεβαιωθεί η σχετική ρήση του Οράτιου.

Πέραν αυτών όμως, η Ολυμπία υπήρξε άμβωνας ευαγγελισμού της συμφιλίωσης και ενότητας των Ελλήνων, αλλά και στάδιο ανάδειξης αρετών, όπως το «ευ αγωνίζεσθαι» και της επιβράβευσης του νικητή με «κότινον» ελαίας και όχι με χρήματα.

Όταν τον Αύγουστο του 480 π.Χ. ο Ξέρξης, κατά την κάθοδό του στη Ελλάδα είδε τους Έλληνες να σπεύδουν προς νότο και πληροφορήθηκε από τον Δημάρατο ότι κατευθύνονταν στην Ολυμπία για να παρακολουθήσουν τους Ολυμπιακούς Αγώνες εξεπλάγη για την περιφρόνησή τους προς την απειλή που ο ίδιος αντιπροσώπευε γι' αυτούς.

Και όταν μερικούς μήνες αργότερα ο Μαρδόνιος, γαμπρός του Ξέρξη, που παρέμεινε στην Ελλάδα για να δώσει την ύστατη μάχη στις Πλαταιές, είπε στους συνεργάτες του ότι οι Έλληνες δεν αγωνίζονται για τα χρήματα αλλά για ένα κλάδο ελαίας, ένας από αυτούς, απευθυνόμενος στον Πέρση αρχιστράτηγο παρατήρησε:

«Βαβαί Μαρδόνιε, ποίους επ' άνδρας ήγαγες μαχησομένους· οι τον αγώνα ποιούνται ου περί χρημάτων, αλλά περί αρετής».

«Αλοίμονό μας Μαρδόνιε, εναντίον ποίων ανδρών μας έφερες να πολεμήσουμε. Αυτοί αγωνίζονται όχι για χρήματα, αλλά για την αρετή».

Η αρετή αυτή για την οποία αγωνίζονταν οι αρχαίοι μας πρόγονοι είναι προφανές ότι διακατέχει και τους οργανωτές της αποψινής συνεδρίας, που σκοπό έχει την αναβίωση ορισμένων τελετών που πραγματοποιούνταν στην αρχαία Ολυμπία κατά την πραγματοποίησή σ' αυτήν των Ολυμπιακών Αγώνων.

Τους εύχομαι, εκ βάθους καρδιάς, καλή επιτυχία στο έργο τους, που για να τελεσφορήσει απαιτείται η συμπαράσταση όλων μας.

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας παράγοντας ανάδειξης και ανάπτυξης της περιοχής και της χώρας

Του Γιώργου Κοντογιάννη
Δημοσιογράφου – πρώην υφυπουργού Απασχόλησης

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ συνένωση δυνάμεων όλων των παραγόντων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των εκπροσώπων του Κοινοβουλίου για την διεκδίκηση των κονδυλίων που απαιτούνται για την υλοποίηση της προσπάθειας αναβίωσης του «Μονοπατιού της Εκεχειρίας».

Σήμερα, οι τουρίστες που έρχονται στην Ηλεία περιορίζουν τις επισκέψεις τους στην Ολυμπία, όπου συνήθως μένουν για λίγες ώρες χωρίς να πραγματοποιούνται οι διανυκτερεύσεις που θα έπρεπε. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν υπάρχουν γεγονότα, κάποιες δραστηριότητες, ή κάποιο πρόγραμμα δράσεων που θα μπορούσε να παρατείνει την παραμονή τους.

Σημειώνεται ότι κι εφέτος στο λιμάνι του Κατακόλου θα «δέσουν» πολλά κρουαζιερόπλοια. Οι επισκέπτες μαζί με τα πληρώματα προσεγγίζουν το 1.000.000.

Εκτός, όμως, από την κλασσική επίσκεψη στον αρχαιολογικό χώρο της Ολυμπίας, δεν υπάρχουν άλλες δραστηριότητες που θα αποσπάσουν το ενδιαφέρον των τουριστών και θα τους κρατήσουν για περισσότερο χρόνο στην περιοχή.

Ιδέες υπάρχουν, αλλά θα πρέπει να τις υλοποιήσουμε. Ο δρόμος της εκεχειρίας είναι μια από αυτές τις ιδέες που όχι μόνο θα μπορούν να κρατήσουν τουρίστες αλλά και να φέρουν νέους επισκέπτες, αρκεί πάνω σε αυτό το μονοπάτι να αναπτυχθούν κι άλλες δραστηριότητες.

Πιστεύω ότι σωστά δίνεται το όνομα «Μονοπάτι της Εκεχειρίας», μιας και ιστορικά πρόκειται για ένα δρόμο που βάδιζαν εκείνοι που οδηγούντο σε μια διοργάνωση (τους Ολυμπιακούς Αγώνες) που ως βασικό στοιχείο και στόχο – εκτός από τον αθλητισμό – είχε την εκεχειρία και μέσω αυτής την συνεννόηση των Ελλήνων και την ειρήνη.

Συνεπώς ο δρόμος της Εκεχειρίας πρέπει να προβάλλει την ειρήνη. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Μιλτιάδης, ο νικητής του Μαραθώνα, στην Ολυμπία, ως σύμβολο Εκεχειρίας και Ειρήνης αφιέρωσε την περικεφαλαία του.

Παλαιότερα, ως Βουλευτής, το 2004, είχα καταθέσει στον τότε πρωθυπουργό Κώστα Καραμανλή, μια πρόταση για ενίσχυση του θεσμού της Εκεχειρίας, την οποία επαναλαμβάνω και σήμερα:

Ενίσχυση του Θεσμού της Εκεχειρίας, με εκπροσώπηση στο ανώτατο δυνατό επίπεδο όλων των κρατών που μετέχουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες και κήρυξη της Ολυμπιακής Εκεχειρίας σε ειδική τελετή στο Αρχαίο Στάδιο. Την έναρξη της Εκεχειρίας μπορεί να την κηρύσσει ο ο Γ.Γ. του Ο.Η.Ε., έναν μήνα πριν την έναρξη των Αγώνων. Με τον τρόπο αυτό θα διατρανώνεται η πίστη στα ολυμπιακά ιδεώδη και θα κηρύσσεται παγκόσμια η ολυμπιακή εκεχειρία μέχρι τη λήξη των Αγώνων. Η Εκεχειρία που θα κηρύσσεται κάθε τέσσερα χρόνια, πριν από τους θερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες στην Αρχαία Ολυμπία, θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ένα τόπο συγκέντρωσης και επαφών μεγάλων προσωπικοτήτων από την διεθνή πολιτική σκηνή και να γίνει ένα πολιτικό – διπλωματικό «Νταβός», με όσα οφέλη συνεπάγεται για τη χώρα μας και για την ειρήνη μια διεθνής τέτοιου επιπέδου πολιτικο-διπλωματική σύναξη.

Παράλληλα θα μπορούσαν να αναπτυχθούν κι άλλες δραστηριότητες όπως :

- Η οργάνωση παραστάσεων αρχαίου δράματος στην αγγλική ή με υποτίτλους στη γλώσσα των επισκεπτών,
- Η λειτουργία ενός παραρτήματος της εκθέσεως εικονικής πραγματικότητας του Ιδρύματος Μείζονος Ελληνισμού,
- Πρέπει να υπάρξει συνεργασία των αρμοδίων Υπουργείων Πολιτισμού, Τουρισμού και Παιδείας, ώστε να επιδιωχθεί η συστηματική επίσκεψη και ξενάγηση των μαθητών της χώρας στους ιερούς χώρους της Αρχαίας Ολυμπίας, της Αρχαίας Ήλιδας και του Επικουρείου Απόλλωνα με τη μορφή εκπαιδευτικών – πολιτιστικών εκδρομών.
- Εκπόνηση προγραμμάτων κοινωνικού τουρισμού καθώς και προγραμμάτων τουρισμού για την περιοχή 12 μήνες το χρόνο. Και αυτό θα επιτευχθεί πιο εύκολα αν παράλληλα αναπτύξουμε και τη Λίμνη Καραμανλή, σε μια φιλοσοφία ανάλογη με τη λίμνη Πλαστήρα, η οποία κι αυτή είναι τεχνητή.

Δεδομένου ότι το καταστατικό του Διεθνούς Κέντρου Ολυμπιακής Εκεχειρίας δεν επιτρέπει την μεταφορά της έδρας της Ολυμπιακής Εκεχειρίας από την Λωζάνη στην Αρχαία Ολυμπία, προτείνω και- εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων του 2016- να δημιουργηθούν, εκτός από τον Οργανισμό της Ολυμπιακής Εκεχειρίας, γραφεία αλλά και μνημείο εκεχειρίας είτε στην διοργανώτρια πόλη, την Ήλιδα, είτε στην Αρχαία Ολυμπία, σε συνδυασμό με μια σειρά εκδηλώσεων αλλά και με παράπλευρες επιστημονικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις».

Τέλος επαναφέρω την πρότασή μου για μόνιμη φιλοξενία της έκθεσης «Ελαίας Εγκώμιον» στην περιοχή της ολυμπιακής γης σε χώρο που θα της παραχωρήσει ένας εκ των εμπλεκόμενων Δήμων.

Η Ηλεία έχει μεγάλη παραγωγή ελαιολάδου, αλλά είναι ο μοναδικός τόπος που η ελιά αναδείχθηκε και ως σύμβολο ειρήνης και επιβράβευσης της προσπάθειας των αθλητών. Ο τόπος που γέννησε τους Ολυμπιακούς Αγώνες, ο τόπος που τίμησε και ανέδειξε ως έπαθλο το «ευ αγωνίζεσθαι» την ελιά, μπορεί να αποτελέσει τον ιδεωδέστερο τόπο για να φιλοξενήσει την έδρα της έκθεσης.

Πρέπει να βαδίσεις στο μονοπάτι, για να αφουγκραστείς και ν' ανασάνεις

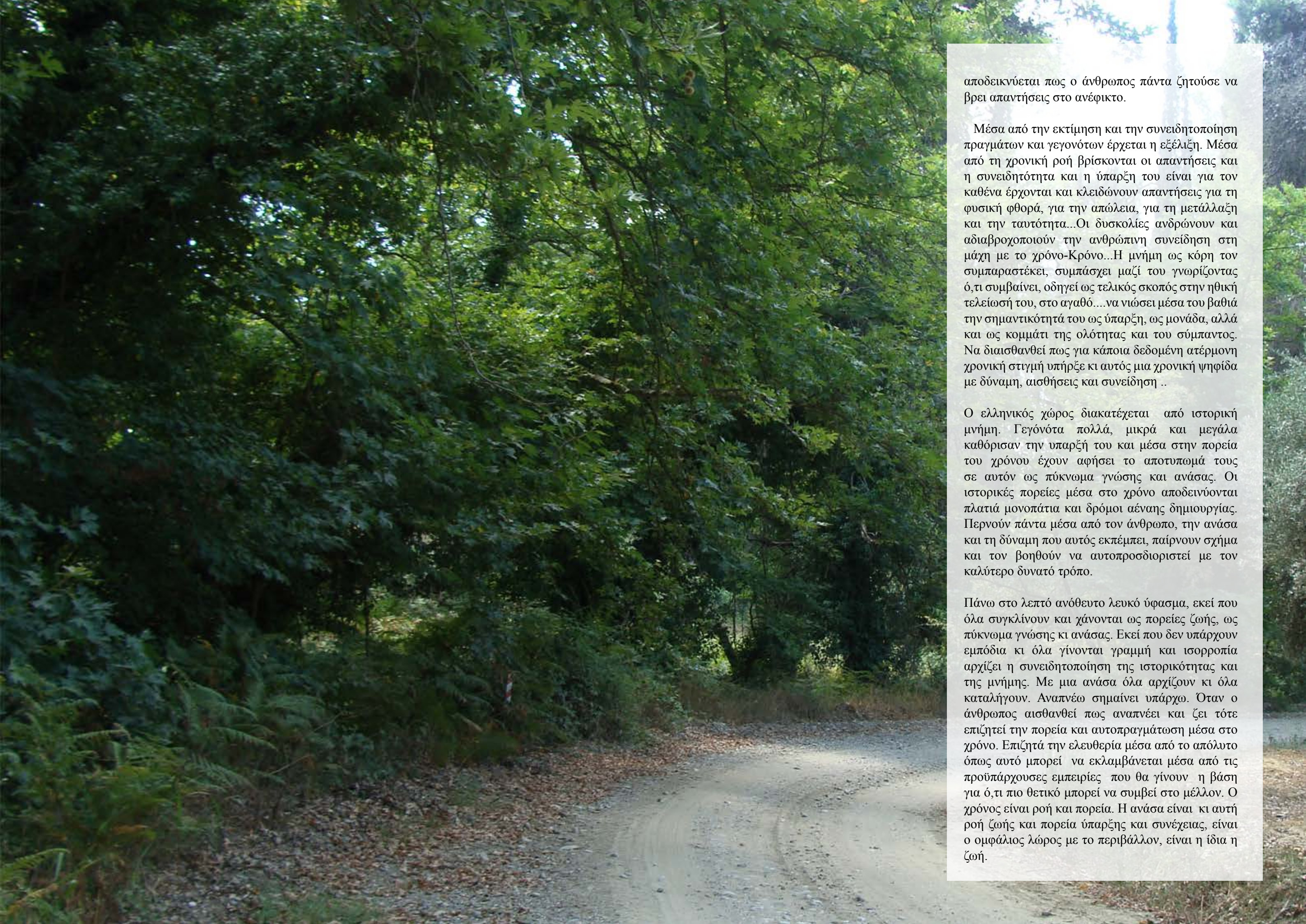
Πηνελόπη Γαίτη
Για την ομάδα ΕΝ ΦΛΩ

ΟΙ ΠΟΡΕΙΕΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ αναζήτηση, δημιουργούν ερωτήματα, αλλά δίνουν και απαντήσεις. Βοηθάνε ανοίγοντας νέους δρόμους. Φοβόμαστε τις πορείες ή τις αποζητούμε; Ποιος είναι αραγε ο τελικός κριτής; Μόνο ο εαυτός μας μπορεί να δώσει την απάντηση κι αυτό μέσα από πολλά και δύσκολα πισωγυρίσματα και δαιδαλώδεις πορείες στα μύχια της ψυχής μας. Όμως τελικά μπορεί και να μην υπάρξει μια απάντηση, αν και η μη απάντηση μπορεί να είναι και αυτή απάντηση.

Ο χρόνος γλυστράει στην ατέρμονη πορεία του, μια ουτοπία δίχως όρια, επιλογές άπειρες ή ίσως και καμιά. Κάθε αποκοπή πονάει και ζητάει εξηγήσεις, ίσως όχι τη στιγμή της αποκοπής, αλλά στη δεδομένη στιγμή, όταν ο χρόνος το καλεί ως μια προσυμφωνημένη πορεία και τότε όλα μαγικά μπαίνουν στη θέση τους με τον πιο φυσικό τρόπο. Το περιβάλλον δίνει με ρεαλιστικό και ταυτόχρονα ονειρικό τρόπο απαντήσεις για όλα.

Ο άνθρωπος επεμβαίνει στη φύση, αντλεί από αυτή, την αρμέγει χρόνια ατέρμονα κι εκείνη τον ανταμοίβει πλουσιοπάροχα χωρίς να ζητάει τίποτα. Εκείνος καρπώνεται αέναα ότι του χαρίζει, το γεύεται, το μετατρέπει και το μετουσιώνει σε πολιτιστικό αγαθό και με βάση τις υπάρχουσες προσλαμβάνουσές του το κάνει και τέχνη για να ξεορκίζει τα δαιμόνια της ψυχής του που ορμούν πολύ συχνά στο θυμικό του να το κατασπαράξουν. Από τα πρώτα πρώτα χρόνια της ύπαρξής του, τότε που ακόμη το μυαλό του ήταν μπερδεμένο στα κανάλια της αυτοσυντήρησης και της ανακάλυψης του γύρω κόσμου του, όλα ότι ήταν γύρω του τα κοιτούσε εκστατικά. Η φύση γύρω του ήταν ο οδηγός του. Άφηνε σε αυτή το βλέμμα του να πλανηθεί κι ένοιωθε μέσα του δέος, αλλά ταυτόχρονα και πρόκληση να την ανακαλύψει και να χαρεί τις κρυμμένες χάρες της, να διδαχτεί από αυτή και τα ασύλληπτα μικροθαύματά της ως βρέφος για να προχωρήσει μπροστά και να βιώσει συναισθήματα, να μεταξελιχθεί...

Μια αποκοπή χρόνου: από παλιά. Βήματα προσώπων πάνω σε αυτό απέδειξαν την ύπαρξή τους. Έχει ανάγκη από αποδείξεις ο χρόνος. Το απτό ως σώμα, ως γράμμα, ως ήχος, ως ίχνος δείχνει την ύπαρξη για να μπορέσει η μνήμη να λειτουργήσει βαθιά κι αποτελεσματικά, να γίνει ποτάμι συνειρμών και να λυτρώσει....Ο χρόνος σύμφωνα με το κλισέ είναι γιατρός.. όλα τα επουλώνει, όλα τα μαλακώνει και βοηθά τον άνθρωπο να διαχειριστεί τα διάφορα γεγονότα, κυρίως τα αρνητικά όχι ως κοφτερό μαχαίρι, αλλά παρέχει φίλτρα εσωτερικής αυτοάμυνας που προστατεύουν νοερά όποιον πονάει....ο χρόνος είναι ο αρχαίος Κρόνος σε μια παράλλαξη γράμματος...πόσο οι φιλοσοφίες διαφόρων εποχών συγκλίνουν κι

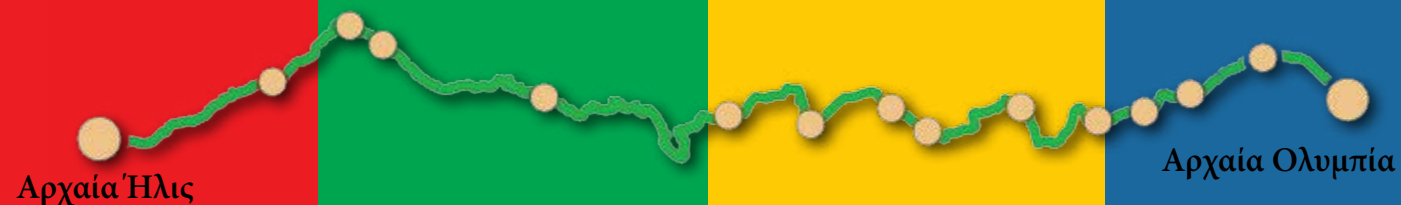
αποδεικνύεται πως ο άνθρωπος πάντα ζητούσε να βρει απαντήσεις στο ανέφικτο.

Μέσα από την εκτίμηση και την συνειδητοποίηση πραγμάτων και γεγονότων έρχεται η εξέλιξη. Μέσα από τη χρονική ροή βρίσκονται οι απαντήσεις και η συνειδητότητα και η ύπαρξη του είναι για τον καθένα έρχονται και κλειδώνουν απαντήσεις για τη φυσική φθορά, για την απώλεια, για τη μετάλλαξη και την ταυτότητα...Οι δυσκολίες ανδρώνουν και αδιαβροχοποιούν την ανθρώπινη συνείδηση στη μάχη με το χρόνο-Χρόνο...Η μνήμη ως κόρη τον συμπαραστέκει, συμπάσχει μαζί του γνωρίζοντας ό,τι συμβαίνει, οδηγεί ως τελικός σκοπός στην ηθική τελειώσή του, στο αγαθό....να νιώσει μέσα του βαθιά την σημαντικότητά του ως ύπαρξη, ως μονάδα, αλλά και ως κομμάτι της ολότητας και του σύμπαντος. Να διαισθανθεί πως για κάποια δεδομένη ατέρμονη χρονική στιγμή υπήρξε κι αυτός μια χρονική ψηφίδα με δύναμη, αισθήσεις και συνείδηση ..

Ο ελληνικός χώρος διακατέχεται από ιστορική μνήμη. Γεγονότα πολλά, μικρά και μεγάλα καθόρισαν την υπαρξή του και μέσα στην πορεία του χρόνου έχουν αφήσει το αποτυπωμά τους σε αυτόν ως πύκνωμα γνώσης και ανάσας. Οι ιστορικές πορείες μέσα στο χρόνο αποδεινύονται πλατιά μονοπάτια και δρόμοι αέναης δημιουργίας. Περνούν πάντα μέσα από τον άνθρωπο, την ανάσα και τη δύναμη που αυτός εκπέμπει, παίρνουν σχήμα και τον βοηθούν να αυτοπροσδιοριστεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Πάνω στο λεπτό ανόθευτο λευκό ύφασμα, εκεί που όλα συγκλίνουν και χάνονται ως πορείες ζωής, ως πύκνωμα γνώσης κι ανάσας. Εκεί που δεν υπάρχουν εμπόδια κι όλα γίνονται γραμμή και ισορροπία αρχίζει η συνειδητοποίηση της ιστορικότητας και της μνήμης. Με μια ανάσα όλα αρχίζουν κι όλα καταλήγουν. Αναπνέω σημαίνει υπάρχω. Όταν ο άνθρωπος αισθανθεί πως αναπνέει και ζει τότε επιζητεί την πορεία και αυτοπραγμάτωση μέσα στο χρόνο. Επιζητά την ελευθερία μέσα από το απόλυτο όπως αυτό μπορεί να εκλαμβάνεται μέσα από τις προϋπάρχουσες εμπειρίες που θα γίνουν η βάση για ό,τι πιο θετικό μπορεί να συμβεί στο μέλλον. Ο χρόνος είναι ροή και πορεία. Η ανάσα είναι κι αυτή ροή ζωής και πορεία ύπαρξης και συνέχειας, είναι ο ομφάλιος λώρος με το περιβάλλον, είναι η ίδια η ζωή.

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας Γέφυρα του αρχαίου με το σύγχρονο

Με την ανάδειξη και τη λεγόμενη “αναβίωση” του αρχαίου Μονοπατιού της Εκεχειρίας, που συνέδεε τη διοργανώτρια πόλη των Ολυμπιακών Αγώνων την Αρχαία Ήλιδα με τον τόπο τέλεσης των Αγώνων την Αρχαία Ολυμπία, η Συμπολιτεία Ολυμπίας προωθεί μία ολοκληρωμένη πρόταση ανάπτυξης όλης της περιοχής που διέρχεται το μονοπάτι, δίνοντας έμφαση στον οικοτουρισμό, στην κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη, στον πολιτισμό, αλλά και στην προστασία και ανάδειξη του περιβάλλοντος.

Σκοπός είναι να δημιουργηθεί ένα δίκτυο εναλλακτικών διαδρομών και να συνδεθεί ο κεντρικός άξονας του μονοπατιού με τα αστικά και όλα τα πολιτιστικά κέντρα του νομού.

ΠΑΑ 2007-2013

Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης:
Η Ευρώπη επενδύει στις αγροτικές περιοχές

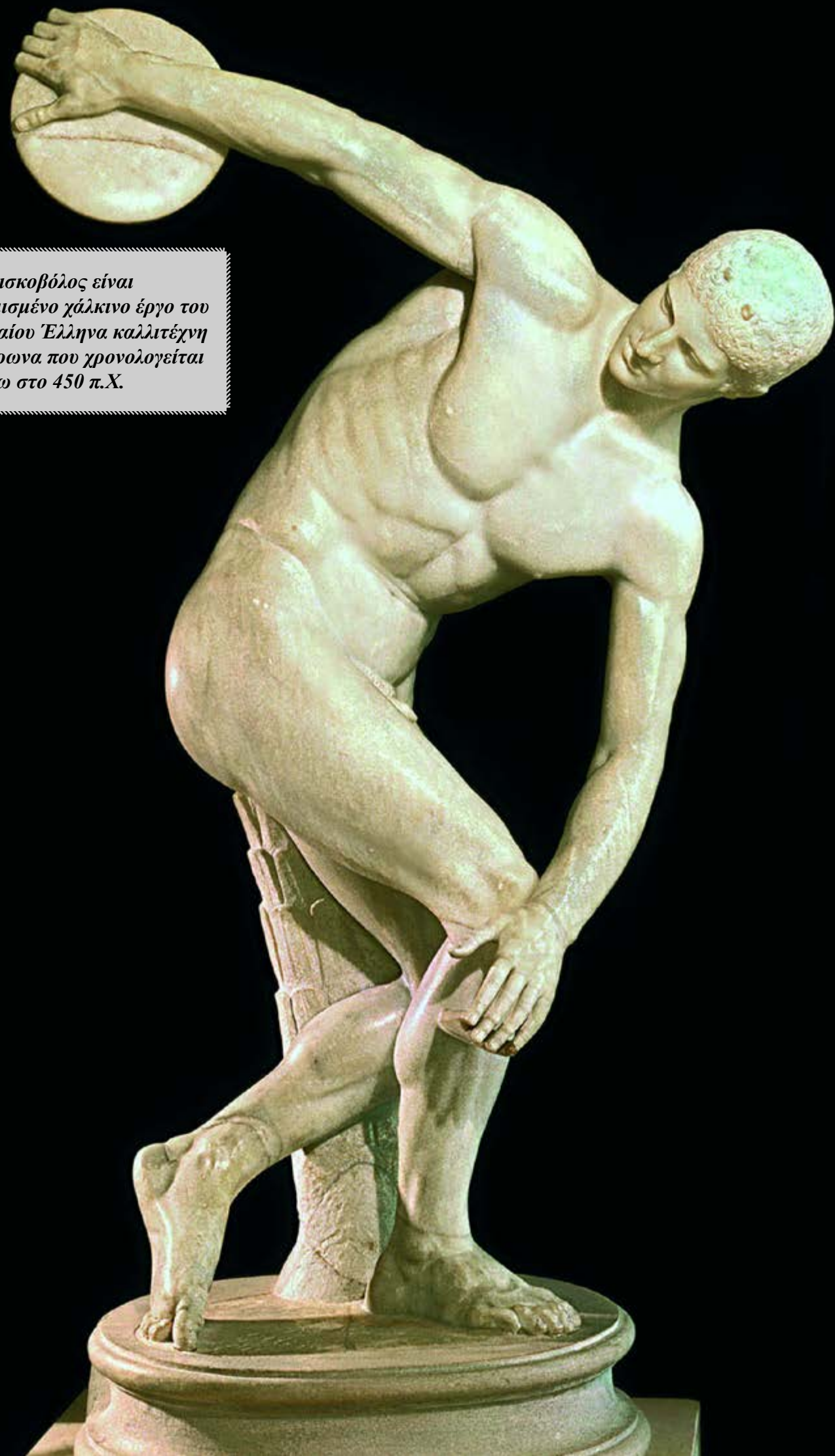
Leader

ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
Α.Α.Ε. ΟΤΑ

Το έργο χρηματοδοτείται στα πλαίσια του Άξονα 4 Προσέγγιση Leader, του προγράμματος Αγροτικής Ανάπτυξης της Ελλάδας

Ο Δισκοβόλος είναι
φημισμένο χάλκινο έργο του
αρχαίου Έλληνα καλλιτέχνη
Μύρωνα που χρονολογείται
γύρω στο 450 π.Χ.

Του Πάνου Λειβαδά,
ΓΓ Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού

Αρωγός ο ΕΟΤ για το Μονοπάτι της Εκεχειρίας

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ για την ανάδειξη και αναβίωση του αρχαίου μονοπατιού που συνέδεε την Αρχαία Ήλιδα με την Αρχαία Ολυμπία, όπως το περιγράφει ο Πανυσανίας, είναι αξιόπαινη για δύο βασικούς λόγους:

Πρώτον, θα συμβάλει στην ολοκλήρωση του Ολυμπιακού τοπίου αφού η Αρχαία Ήλιδα ήταν η διοργανώτρια πόλη και η Ολυμπία ο ιερός τόπος διεξαγωγής των αγώνων που μέχρι σήμερα αποτελούν τη σημαντικότερη αθλητική και πολιτιστική εκδήλωση στον κόσμο.

Δεύτερον, γιατί μέσω του «Μονοπατιού της Εκεχειρίας», προωθείται μία ολοκληρωμένη πρόταση ανάπτυξης σε βάθος χρόνου όλης της περιοχής που διέρχεται το μονοπάτι, το οποίο μπορεί να εξελιχθεί σε πρότυπο και συστηματικό πρόγραμμα οικονομικής, τουριστικής και κατ' επέκταση κοινωνικής ανάπτυξης, στηριγμένο στο περιβάλλον και στον πολιτισμό.

Σε αυτήν την προσπάθεια ο **ΕΟΤ θα είναι αρωγός** μέσω της προβολής που θα εξασφαλίσει για το «Μονοπάτι της Εκεχειρίας», **εντάσσοντας το μονοπάτι και στο δικό του πρόγραμμα επικοινωνιακών δράσεων**, με στόχο την ανάπτυξη μιας περιοχής που έχει πολλά να προσφέρει στην Ελλάδα.

Η οικοτουριστική διαδρομή Ήλιδας – Ολυμπίας θα ενισχύσει την ανάπτυξη στην περιοχή

ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ οικοτουριστικών διαδρομών στην Ελλάδα, που μελέτησε και πραγματοποίησε ο ΕΟΤ, επέλεξε στην Ηλεία να συνδέσει την Αρχαία πόλη της Ήλιδας, με το ιερό της Αρχαίας Ολυμπίας.

Η διαδρομή αυτή που απευθύνεται σε επισκέπτες, Έλληνες και αλλοδαπούς, έχει μεγάλη ζήτηση δεδομένου του υψηλού ενδιαφέροντος που έχει, τόσο η Αρχαία Ήλιδα –με τον αρχαιολογικό της χώρο- όσο και η Ολυμπία, με όλη την ιστορία που σέρνει πίσω της, γνωστή σε όλο τον πλανήτη και με ό,τι αυτή συμβολίζει.

Αυτή η πορεία θα περπατιέται καθημερινά από εκατοντάδες επισκέπτες, ενώ προβλέπεται η δυνατότητα να πραγματοποιείται με ποδήλατο ή με αυτοκίνητο. Τα περίπου 40 χιλιόμετρα που χωρίζουν την Ήλιδα από την Ολυμπία απαιτούν 15 ώρες πεζοπορίας ή 3 ½ ώρες με ποδήλατο ή 1 ½ με αυτοκίνητο.

Η διαδρομή διέρχεται από ελαιώνες, καλλιεργήσιμη γη και από δασικές εκτάσεις, ιδιαίτερα όμορφες κάτι που προσφέρει άφθονα η γη της Ηλείας.

Μια τέτοια οικοτουριστική πορεία, πολύωρη και κουραστική, χρειάζεται να εξοπλιστεί με χώρους εστίασης, καθώς και με ξενώνες φιλοξενίας για ύπνο. Αυτοί θα κατασκευαστούν από την ιδιωτική πρωτοβουλία, βοηθούμενοι και εντασσόμενοι στον αναπτυξιακό νόμο, με προτεραιότητα.

Προσπάθεια του ΕΟΤ είναι η διαδρομή που προτείνεται να μην είναι μία και μοναδική. Να αποκτήσει δηλαδή σε δεύτερη φάση και άλλες παράλληλες διαδρομές, ώστε στο τέλος να δημιουργηθεί ένα πλέγμα και μία δέσμη τέτοιων πορειών που θα περνά από πολλούς οικισμούς.

Η αρχική πρόταση διέρχεται από 12 οικισμούς. Θα πρέπει να δούμε τις οικοτουριστικές διαδρομές σαν μία διαδικασία εξέλιξης, σταδιακής ανάπτυξης με όλες τις δυσκολίες, στο κτίσιμο της δέσμης των παράλληλων διαδρομών, που θα γίνει δυνατόν να αναπτύξουν όλη την ευρύτερη περιοχή.

Σήμερα η πρόταση του ΕΟΤ για την Ήλιδα – Ολυμπία είναι απόλυτα ώριμη να πραγματοποιηθεί.

Ένα τόσο σύνθετο έργο απαιτεί το συντονισμό πολλών φορέων δασαρχείο, αρχαιολογική υπηρεσία, πολεοδομία, περιφέρεια, δήμους κλπ. και δυσκολεύει τη γρήγορη ολοκλήρωσή του, γι' αυτό και πρέπει να υποστηριχθεί από όλους τους οικισμούς της περιοχής, επειδή όλοι θα ευεργετηθούν από αυτό.

Η περιοχή Ήλιδας – Ολυμπίας έχει σήμερα ανισομερή ανάπτυξη. Έχει τις παραθαλάσσιες ζώνες με τα μεγάλα ξενοδοχεία, αλλά και τις ημιορεινές ζώνες με χαμηλές δραστηριότητες. Σε τέτοιες συνθήκες οι μικροπολιτικές διαμάχες δυσκολεύουν τα έργα αλλά και την ταχύτητά τους.

Την ίδια στιγμή πρέπει να καταγράψουμε την ατομία του κράτους να επενδύσει στην περιοχή. Η αρχαιολογική ανασκαφή στην Ήλιδα έχει ατονήσει, αλλά και στον αρχαιολογικό χώρο της Ολυμπίας δεν έχει προχωρήσει η διαδικασία αναστήλωσης. Παράλληλα, θα πρέπει να μη ξεχάσουμε την περιορισμένη υποστήριξη στην υποδομή του λιμανιού του Κατακόλου, απαραίτητη για την υποδοχή των κρουαζιεροπλοίων, ενώ τα έργα για επέκταση του προσήνεμου μόλου μόλις ξεκίνησαν.

Εδώ θα πρέπει να αξιολογήσουμε στα αρνητικά την μη ενσωμάτωση του γιγαντιαίου Αεροδρομίου της Ανδραβίδας στην οικονομία της περιοχής, που βρίσκεται λίγα μόλις χιλιόμετρα από την Ήλιδα. Το «άνοιγμα» του αεροδρομίου στην πολιτική αεροπορία, σε συνδυασμό με την ολοκλήρωση του λιμανιού του Κατακόλου θα βαρύνει θετικά στην γενικότερη ανάπτυξη της περιοχής.

Η δημιουργία της οικοτουριστικής διαδρομής Ήλιδας – Ολυμπίας θα ανεβάσει μαζί με τα παραπάνω την ποιότητα που θα προσφέρει η περιοχή στους επισκέπτες.

Για όλους αυτούς τους λόγους το κράτος θα πρέπει να επενδύσει στην συγκεκριμένη περιοχή η οποία διαθέτει τόσο πολλά και σοβαρά συγκριτικά πλεονεκτήματα!

Στροφή στις ήπιες μορφές τουρισμού

Η ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΔΙΕΘΝΩΣ έχει ήδη αρχίσει να εμφανίζει μία ποιοτική διαφοροποίηση και να στρέφεται σε ήπιες μορφές τουρισμού. Οι αρνητικές επιπτώσεις του μαζικού τουρισμού είναι πλέον διαπιστωμένες και αποδεκτές σε κοινωνικό, περιβαντολογικό και πολιτισμικό επίπεδο.

Από την άλλη πλευρά οι κύριοι άξονες του ήπιου τουρισμού είναι ο πολιτισμός, ο άνθρωπος, και το περιβάλλον. Στην χώρα μας ο ήπιος τουρισμός αποκτά διαφορετικά χαρακτηριστικά σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη. Προσδιορίζεται από την φύση της αγροτικής κοινωνίας και την κοινωνικότητα αλλά και στην συμμετοχή των δραστηριοτήτων της περιφέρειας.

Ο επισκέπτης συχνάζει σε καφενεία, γνωρίζει την τοπική γαστρονομία, συμμετέχει στις παραδοσιακές γιορτές, και προσπαθεί να ενσωματωθεί στον κοινωνικό ιστό της αυθεντικής υπαίθρου. Επομένως η συμβολή του ήπιου τουρισμού έχει τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά.

Η κοινωνική συμβολή: Αίρεται η απομόνωση του ορεινού σκέλους και έτσι συγκρατείται και ο αγροτικός πληθυσμός στην ύπαιθρο. Επίσης ενθαρρύνεται η επιστροφή των νέων που αναγκαστικά μετακινήθηκαν στα αστικά κέντρα για εύρεση εργασίας.

Η οικονομική συμβολή: Αξιοποιείται έμπρακτα το ενδογενές δυναμικό του νομού σε όλα τα επίπεδα, και παρέχεται η δυνατότητα ενασχόλησης στον Τουριστικό τομέα, την εμπορία, την προώθηση και εξαγωγή αυθεντικών τοπικών προϊόντων με ονομασία προέλευσης, και με την αναβίωση παραδοσιακών μορφών απασχόλησης που τείνουν να εξαφανιστούν (χειροτεχνία – οικοτεχνία). Αναβαθμίζεται συνολικά η εισροή συναλλάγματος στην περιοχή από εναλλακτικές δραστηριότητες.

Περιβαντολογική συμβολή: Διατηρείται η οικολογική ισορροπία, καθώς δεν ασκούνται ασφυκτικές πιέσεις στην φέρουσα ικανότητα των περιοχών. Επίσης συντελείται η ανάδειξη εκείνων των στοιχείων που διατελούνται από ειδικό καθεστώς προστασίας.

Πολιτιστική συμβολή: Ο ήπιος τουρισμός μετατρέπει τον ταξιδιώτη σε περιηγητή. Συμβάλει στην αξιοποίηση των Ελληνικών πόρων όπως είναι ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός, η παράδοση, η καθημερινή ζωή στα χωριά, η αυθεντικότητα, η ποιότητα στις διατροφικές συνήθειες κ.α.

Το απαράμιλλο πλεονέκτημα του νομού Ηλείας έναντι των άλλων ανταγωνιστικών προορισμών, είναι η ανακάλυψη ενός απίστευτου φυσικού πλούτου, και μιας περήφανης πολιτιστικής κληρονομιάς η οποία δεν αντιγράφεται. Η ήπια μορφή τουρισμού επιπλέον προωθεί την προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος και ενισχύει την διατήρηση του κοινωνικού ιστού, που τόσο έχει πληγωθεί από την παρατεταμένη ύφεση.

Ειδικότερα, η «Συμπολιτεία Ολυμπίας» στοχεύει στην προώθηση του γνήσιου Ολυμπιακού Ιδεώδους ως βασικό πρότυπο.

Κύριο ζητούμενο κατά προτεραιότητα, είναι η ανάδειξη και η χάραξη του ορεινού μονοπατιού στο οποίο αναφέρεται ο Πausanias, και που εξυπηρετούσε την επικοινωνία μεταξύ της Αρχαίας Ήλιδας και Αρχαίας Ολυμπίας. Δεν ήταν μόνο οι δύο σημαντικότεροι «τόποι» της αρχαίας Ηλείας, αλλά η Αρχαία Ήλιδα ήταν η πόλη που διοργάνωνε τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Τα βασικά επιδιωκόμενα αποτελέσματα των αρχικών δράσεων όπως το μονοπάτι της εκεχειρίας είναι τα εξής:

1. Ανάδειξη των αρχαιολογικών χώρων, των μνημείων αλλά και των ιστορικών τόπων της ευρύτερης περιοχής.
2. Προστασία, και οργανωμένη αποκατάσταση οικοσυστημάτων και περιοχών ιδιαίτερου φυσικού κάλους.
3. Ανάδειξη λαογραφικών στοιχείων, αλλά και την αρχιτεκτονική της ορεινής περιοχής.
4. Ανάδειξη του θεσμού της εκεχειρίας, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τα ολυμπιακά ιδεώδη.
5. Συμμετοχή των κατοίκων σε στοχευμένες δράσεις με προφανή οικονομικά οφέλη.
6. Αναβάθμιση του τουριστικού προϊόντος της ορεινής Ηλείας, με ιδιαίτερη έμφαση στον πολιτιστικό και αρχαιολογικό τουρισμό που εδράζεται στην τεράστια δυναμική, ενός μάλλον αναξιοποίητου πολιτιστικού αποθέματος της περιοχής. Η μελέτη που έχει κατατεθεί, αποτελεί μία ολοκληρωμένη πρόταση ανάπτυξης όλης της περιοχής από όπου διέρχεται το μονοπάτι, το οποίο μπορεί να εξελιχθεί σε πρότυπο και συστηματικό μοχλό οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης, στηριγμένο στο περιβάλλον και την πολιτιστική κληρονομιά μας.

Για αυτό τον σκοπό ζητούμε να κινητοποιηθούν οι παραγωγικές, πολιτισμικές και αναπτυξιακές δυνάμεις της περιφέρειας προς αυτήν την κατεύθυνση, και να συμβάλουν δυναμικά στην αειφόρο οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη του νομού Ηλείας.

Ο Δρόμος της Εκεχειρίας

σύμβολο ειρήνης
και συμφιλίωσης

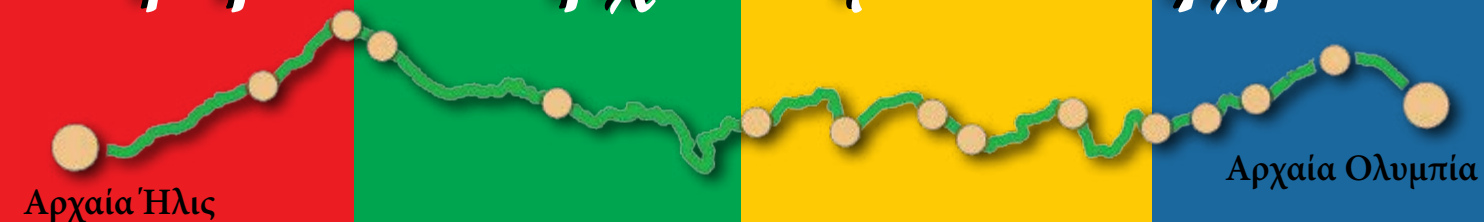
Η ΗΛΕΙΑΣ ΜΑΣ έχει την τύχη να είναι η μητέρα ενός θεσμού με παγκόσμια λάμψη και απήχηση.

Εγώ ως Ηλείος πρωταθλητής Ελλάδος και γόνος ενός μικρού χωριού που φέρει το όνομα του πρώτου Ολυμπιονίκη της ιστορίας, του Κοροΐβου, χαιρετίζω την προσπάθεια ανάδειξης του Μονοπατιού της Εκεχειρίας.

Ένα Μονοπάτι το οποίο μπορεί να συμβάλει στην ανάδειξη της Ηλείας σε περιοχή διεθνούς ακτινοβολίας. Και έτσι θα μπορέσει να αποφέρει πολλαπλά οφέλη καθώς θα γίνει όχημα εξωστρέφειας σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο.

Θεωρώ πώς το Μονοπάτι αυτό αποτελεί ιερό σύμβολο Εκεχειρίας αλλά και εμβληματική σημαία ειρήνης και συμφιλίωσης και είναι χρέος όλων μας να το προστατέψουμε και να το προβάλουμε.

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας Γέφυρα του αρχαίου με το σύγχρονο

2-3-4
Οκτωβρίου
2015

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας
Ελάτε να μας βρείτε στο
Ολυμπιακό Ακίνητο Tae Kwon Do
Παλαιό Φάληρο στο
Sports Education Festival

Κυριακή 4 Οκτωβρίου, στις 6 το απόγευμα αίθουσα VIP

Παρουσιάσεις από :

Νίκο Αλεξανδρόπουλο (αρχιτέκτονα μηχανικό) για το «Μονοπάτι της Εκεχειρίας»
Τίτο Αθανασιάδη (συγγραφέα, ιστορικό) για τον Ολυμπισμό και την Εκεχειρία
Αθανάσιο Κατσίμπελη (δάσκαλο) για το «νους υγής εν σώματι υγείη»

Χαιρετισμοί από:

τον **Ιωάννη Μαρωνίτη** Πρόεδρος του Ομίλου για την UNESCO Πειραιώς και Νήσων
και **Σπύρο Ανδριόπουλο** (μαραθωνοδρόμο, διευθυντή ΑΣΑΕΔ)

Την εκδήλωση θα κλείσει δρώμενο της Πηνελόπης Γαϊτή από την ομάδα Εν Φλω της Φλώρινας.

Στο διάζωμα του σταδίου θα υπάρχει περίπτερο της Συμπολιτείας Ολυμπίας και έκθεση ζωγραφικής από την Ένωση Καλλιτεχνών & Λογοτεχνών Ηλιούπολης.

Η εκδήλωση τελεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Τουρισμού και του Ομίλου για την UNESCO Πειραιώς και Νήσων

Ελάτε γιατί δεν πρέπει να αφήσουμε τίποτα να χαθεί!

Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης
Η Ευρώπη επενδύει στις αγροτικές περιοχές

Leader

ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
Α.Α.Ε. ΟΤΑ

Το «Μονοπάτι της Εκεχειρίας»

Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ είναι μια ευλογημένη περιοχή με έναν μοναδικό πολιτισμό που ξεκίνησε από την αρχαιότητα και ακόμη διεθνώς είναι αναγνωρισμένος, δίχως πραγματικά να συναντάται οπουδήποτε αλλού.

Η Αρχαία Ολυμπία είναι ο τόπος τέλεσης των Ολυμπιακών Αγώνων, της μεταφοράς του ολυμπιακού ιδεώδους και της προώθησης του «ευ αγωνίζεσθαι».

Κάποιοι γνωρίζουν πως υπήρχε ένα αρχαίο μονοπάτι που συνέδεε την αρχαία Ήλιδα με την Αρχαία Ολυμπία.

Ελάχιστοι είναι αυτοί που ξέρουν πως η Αρχαία Ήλιδα ήταν αυτή που ουσιαστικά είχε την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων.

Ακόμα λιγότεροι είναι αυτοί που έχουν μάθει πως ο συγκεκριμένος τόπος αποτελούσε σημείο εξέχουσας σημασίας εμπορικού, θρησκευτικού αλλά και αθλητικού ενδιαφέροντος κατά την αρχαιότητα.

Η σημασία του μονοπατιού που συνδέει την Αρχαία Ήλιδα (διοργανώτρια πόλη των Ολυμπιακών Αγώνων) με την Αρχαία Ολυμπία (ιερό διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων) με την ονομασία «Μονοπάτι της Εκεχειρίας» είναι τεράστια.

Η ιδέα της Ολυμπιακής Εκεχειρίας, ή αλλιώς της ιερής εκεχειρίας, είναι συνυφασμένη με τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην αρχαία εποχή.

Από την έβδομη μέρα πριν από την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων μέχρι την έβδομη μέρα μετά το πέρας τους, οι πόλεμοι σταματούσαν έτσι ώστε οι αθλητές, απαλλαγμένοι από στρατιωτικές υποχρεώσεις, να μπορούν να ταξιδέψουν για να συμμετάσχουν στους Αγώνες.

Οι συμμετέχοντες παρέδιδαν τα όπλα, σεβόμενοι την εκεχειρία και έτσι γίνονταν κοινωνοί της ολυμπιακού ιδεώδους.

Οφείλουμε ως Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας να κάνουμε επιτέλους γνωστό το «Μονοπάτι της Εκεχειρίας» στην κοινωνία και στους επισκέπτες μας. Πρέπει να επανέλθει στο προσκήνιο και η Αρχαία Ήλιδα, η οποία και δεν κατάφερε να έλθει με την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων με επίκεντρο την Αρχαία Ολυμπία.

Olympia route sans frontieres

Θέλουμε να αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο, το τεράστιο «brand name» της Αρχαίας Ολυμπίας και της Αρχαίας Ήλιδας και είμαστε συμμετοχοί σε όλα τα μεγάλα αθλητικά και πολιτιστικά γεγονότα και διοργανώσεις.

Στόχος μας ως Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας είναι να αναβιώσει η παλιά διαδρομή Ήλιδας – Ολυμπίας, να συνδεθεί επιτέλους η διοργανώτρια πόλη και η πόλη τέλεσης των Ολυμπιακών Αγώνων.

Να επικοινωνήσουμε αυτή τη μεγάλη και λαμπρή ιστορία του τόπου στο ευρύτερο κοινό.

Η ανάδειξη και η αναβίωση αυτής της διαδρομής, του «Μονοπατιού της Εκεχειρίας», το οποίο παραμένει μοναδικό παγκοσμίως, θα προσφέρει σημαντική κοινωνική, οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη.

Όλοι μαζί οι Ηλείοι, αλλά και οι Αχαιοί και οι Αιτωλοακαρνάνες, οι πολίτες δηλαδή της Περιφέρειας Δυτικής Ελλάδας, συνεργατικά, θα πρέπει να προσπαθήσουμε για να διατηρήσουμε αυτή την ιερή γη. Μια γη, η οποία και γέννησε την ιστορία, τον πολιτισμό και τον αθλητισμό.

Ένα μονοπάτι πέρα από χρόνο και τόπο

ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ομιλίες μου ξεκινώ μιλώντας για τις ρίζες μου. Συστήνω το ακροατήριό μου στον ελληνισμό της Κωνσταντινούπολης και μετά στον Ελληνισμό της Αλεξάνδρειας καταλήγοντας στη γενέτειρά μου την Αθήνα. Σχεδόν πάντα το ακροατήριό μου είναι νέοι άνθρωποι από όλο το κόσμο, μερικοί από αυτούς με γονείς από χώρες μακρινές και φυσικά από τις χώρες που μας φιλοξενούν. Στο φιλοξενούν συμπεριλαμβάνω και τον εαυτό μου μιας και ανήκω για δεκαετίες στους απόδημους Έλληνες.

Στη συνέχεια αφού τονίσω ότι οι ρίζες μου βρίσκονται σε τρεις ηπείρους, με πολλές πολιτισμικές διαφορές, τους ρωτώ τι θεωρούν ότι είναι αυτό που μας συνδέει τους Έλληνες, όπου κι αν ζούμε ανεξάρτητα γενιάς ή απόστασης από την Ελλάδα. Αυτή τη ερώτηση την κάνω κάθε φορά με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο συνεχίζω.

«Πόσοι νομίζετε ότι αυτό που μας συνδέει είναι ο Σωκράτης;» Συνήθως είναι τα μισά χέρια. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι ο Έλληνας φιλόσοφος μπορεί να είναι γνωστός σε όλους τους Έλληνες αλλά δεν είναι απαραίτητα το στοιχείο που θα μας συνδέει. «Τι θα λέγατε για την Ακρόπολη;» Εδώ τα χέρια είναι περισσότερα αλλά και πάλι οι πολλοί αντιλαμβάνονται ότι ακόμα και η Ακρόπολη έχει χρώμα τοπικό. Ο Μασσαλός Γάλλος δεν θεωρεί απαραίτητα ότι ο πύργος του Άιφελ από το Παρίσι τον εκπροσωπεί. Έτσι υπάρχουν και χέρια που δεν σηκώνονται.

«Τι είναι αυτό που ενώ έχει οικουμενική ταυτότητα συγχρόνως είναι τόσο ελληνικό ώστε να συνδέει όλους τους Έλληνες πέρα από χρόνο και τόπο.» Και συνεχίζω ήρεμα εξηγώντας ότι υπάρχει κάτι διαχρονικό που φέρει την ελληνικότητα ακόμα και σε αυτούς που είναι τρίτης και τέταρτης γενιάς Έλληνες ή αυτούς που είναι μόνο κατά ένα τέταρτο ή ένα δέκατο Έλληνες από την προγιαγιά τους. Κι η απάντηση συνήθως έρχεται αυθόρμητα. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες.

Αλλά και πάλι αυτή η απλή πρόταση/απάντηση δεν φτάνει για να συμπεριλάβει τη σημασία που έχουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες για όλους τους Έλληνες. Είναι σαν να βάλεις τις ιδέες περί πολιτείας του Σωκράτη, την αναγέννηση του Αριστοτέλη, τα ιδεώδη της Ακρόπολης μαζί με την ευγενή άμιλλα, την ομορφιά του αθλητισμού, την διαπαιδαγώγηση, την δύναμη της ειρήνης, την απέχθεια στον πόλεμο, το φιλότιμο, την αγάπη για τον τόπο σου, σε δύο μόνο λεξιούλες. Ολυμπιακοί Αγώνες.

Και αυτές οι λεξούλες όχι μόνο έχουν όλα αυτά τα νοήματα μέσα τους, αλλά έχουν και θέση στον χώρο. Είναι πολύ συγκεκριμένος ο χώρος, το κέντρο των Ολυμπιακών Αγώνων. Δεν είναι ούτε το Ελσίνκι, ούτε το Λονδίνο, το Λος Άντζελες ή η Μόσχα. Είναι η Ολυμπία. Είναι η Ολυμπία στην Πελοπόννησο της Ελλάδας. Και αυτός ο τόπος είναι σημείο αναφοράς για όλους μας, είναι κομμάτι της ελληνικής ιστορικής μας ταυτότητας και είναι αυτό που προβάλλουμε. Οι άλλοι τελούν τους Ολυμπιακούς Αγώνες, εμείς είμαστε οι Ολυμπιακοί Αγώνες και αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ.

Για μας τους αποδήμους και πολύ περισσότερο για τα παιδιά και τα εγγόνια μας, είναι πολύ σημαντικός αυτός ο ομφάλιος λώρος που μας συνδέει με την Ελλάδα και είναι πέρα από σύνορα και χρόνο. Είναι η εθνική μας κληρονομιά προς όλες τις μελλοντικές γενιές Ελλήνων όπου και να βρίσκονται. Είναι το Ολυμπιακό Ιδεώδες που μας ενώνει.

Αλλά υπάρχει και το απτό μέσα στο ιδεώδες. Ο συμβολισμός ιδεών με παγκόσμιο μήνυμα που η σημερινή παγκόσμια κατάσταση του δίνει ακόμα μεγαλύτερη σημασία. Και αυτό το απτό είναι που θα πρέπει να γίνει και ο στρατηγικός μας στόχος, που συνδέει το ιδεατό του Ολυμπισμού με το ιδεατό ενός σύγχρονου κόσμου στην υπηρεσία της προόδου και της ειρήνης και δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα άλλο από το Μονοπάτι της Εκεχειρίας.

Οι οικουμενικοί συμβολισμοί που υπάρχουν μέσα στο «Μονοπάτι της Εκεχειρίας» είναι πέραν των λέξεων που αποτελούν αυτό το κείμενο. Το δε μήνυμα του είναι πέρα από τα όνειρα και τις προσδοκίες όλων των ανθρώπων. Ο συνδυασμός «ειρήνη για όλους» και «νους υγιής εν σώματι υγιεί» είναι μια γέφυρα που ενώνει το χτες, το σήμερα με το αύριο και τον άνθρωπο του πνεύματος με τον άνθρωπο της γης.

Το Μονοπάτι της εκεχειρίας αυτή τη στιγμή, με κύματα προσφύγων να προσπαθούν να ξεφύγουν από το θάνατο ζητώντας προστασία στην γη της Ευρώπης, γίνεται ακόμα πιο επίκαιρο και αναγκαίο. Είναι ένα μονοπάτι που μόνο με ειρήνη μπορούμε να περπατήσουμε όλοι μαζί, πέρα από προκαταλήψεις που πολλές φορές ανόητα, μας χωρίζουν.

Βλέπετε, ξεκίνησα από τη σημασία που έχουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες για μας τους Έλληνες, την ανάγκη τους για μας τους απόδημους και πριν φτάσω στη πρώτη στροφή του μονοπατιού είμαι μπροστά στην οικουμενικότητά τους. Ένα πολυδιάστατο μονοπάτι, πέρα από τόπο και χρόνο αλλά με πολύ συγκεκριμένη γενέτειρα, τη γη της Ηλείας, κέντρο την Αρχαία Ολυμπία και έκφραση τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Συνήθως στις ομιλίες μου συνεχίζω με τη παρατήρηση ότι σε μια εποχή που η παγκοσμιοποίηση έχει γίνει προσδιορισμός, το μόνο που πραγματικά έχει παγκοσμιοποιηθεί πέρα από τη φτώχεια είναι η ανάγκη για ειρήνη και αλληλεγγύη. Εδώ θα συνεχίσω ότι το μόνο ιδεώδες που θα μπορούσε να εκπροσωπήσει την παγκοσμιοποίηση είναι το ιδεώδες που συντρέχει στο Μονοπάτι της Εκεχειρίας. Ειρήνη και αλληλεγγύη.

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας Γέφυρα του αρχαίου με το σύγχρονο

Αρχαία Ήλις

Αρχαία Ολυμπία

Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης:
Η Ευρώπη επενδύει στις αγροτικές περιοχές

Leader

ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
Α.Α.Ε. ΟΤΑ

Το έργο χρηματοδοτείται στα πλαίσια του Άξονα 4 Προσέγγιση Leader, του προγράμματος Αγροτικής Ανάπτυξης της Ελλάδας

Σκοπός
είναι να
δημιουργηθεί ένα
δίκτυο εναλλακτικών
διαδρομών και να συνδεθεί
ο κεντρικός άξονας του
μονοπατιού με τα αστικά και
όλα τα πολιτιστικά κέντρα
του νομού.

Ένα
πολυδιάστατο
μονοπάτι, πέρα από
τόπο και χρόνο αλλά
με πολύ συγκεκριμένη
γενέτειρα, τη γη της Ηλείας,
κέντρο την Αρχαία Ολυμπία
και έκφραση τους
Ολυμπιακούς Αγώνες.

Ο λαϊκός πολιτισμός, μοχλός ανάπτυξης της τοπικής οικονομίας

Της **Κατερίνας Πολυμέρου-Καμηλάκη**
τ. διευθύντρια του Κέντρου Έρευνας της Ελληνικής Λαογραφίας της Ακαδημίας Αθηνών

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ η ταυτότητά μας, ένα σύνολο αξιών στο οποίο βασίζεται η ζωή μας και ένα πλαίσιο αναφοράς για τις δράσεις μας. Έτσι η διατήρηση των τοπικών, εθνικών και περιφερειακών φυσικών - πολιτιστικών πόρων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημιουργία μιας σωστής κοινωνικής και οικονομικής ανάπτυξης. Η υλική κληρονομιά, δυστυχώς κεφάλαιο δαπανημένο ανώφελα, είναι πολύτιμη για την αισθητική της και τις συμβολικές αξίες που διαχρονικά μεταφέρει. Το ίδιο συνέβη και με την άυλη πολιτισμική κληρονομιά, όπως τα πανηγύρια, οι παραδοσιακές καλλιέργειες και τεχνικές, οι διατροφικές συνήθειες, οι παραδόσεις, τα τραγούδια, τα δρώμενα κ.ά., που βρίσκονται εδώ και πολλές δεκαετίες σε αποδρομή.

Τα τελευταία χρόνια η προστασία της παραδοσιακής γνώσης και των πολιτισμικών εκφράσεων έχουν κινήσει ευρέως την διεθνή προσοχή. Θα έχετε πληροφορηθεί για την προστατευόμενη με Σύμβαση, στο πλαίσιο της UNESCO, από το 2006 Άυλη πολιτισμική κληρονομιά. Η Σύμβαση που η Ελλάδα ενεργοποίησε πολύ πρόσφατα έχει ως κύριο στόχο να διασώσει, να ευαισθητοποιήσει τον κόσμο και να εξασφαλίσει τη διεθνή συνεργασία και βοήθεια για την Άυλη πολιτισμική κληρονομιά. Η σύμβαση σήμερα αριθμεί περισσότερα από 100 μέλη-κράτη.

Όσον αφορά στην προστασία της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς η Σύμβαση διευκρινίζει: «Οι λαοί έχουν το δικαίωμα να διατηρούν, να ελέγχουν, να προστατεύουν και να αναπτύσσουν την πολιτιστική τους κληρονομιά, την παραδοσιακή γνώση και τις παραδοσιακές πολιτιστικές εκφράσεις, καθώς και τις εκφάνσεις των επιστημών τους, τεχνολογιών και των πολιτισμών, συμπεριλαμβανομένων των ανθρώπινων και των γενετικών πόρων, δηλαδή των σπόρων, των φαρμάκων, της γνώσης των ιδιοτήτων της πανίδας και της χλωρίδας, των προφορικών παραδόσεων, της λογοτεχνίας, των σχεδίων-προτύπων, των αγωνισμάτων και παραδοσιακών παιχνιδιών και των οπτικών και παραστατικών τεχνών. Έχουν επίσης το δικαίωμα να διατηρήσουν τον έλεγχο, την προστασία και την ανάπτυξη της πνευματικής ιδιοκτησίας τους επί των εν λόγω πολιτιστικών αγαθών της πολιτιστικής κληρονομιάς, της παραδοσιακής γνώσης, και των παραδοσιακών πολιτιστικών εκδηλώσεων».

Τα συμβαλλόμενα κράτη (η Ελλάδα είναι ένα από αυτά) υιοθετούν μέτρα για να εξασφαλίσουν την αποτελεσματική προστασία των συμφερόντων των αυτόχthonων πληθυσμών που σχετίζονται με την παραγωγή τους, η οποία συχνά στηρίζεται στην πολιτισμική κληρονομιά και τις παραδοσιακές γνώσεις.

Με δεδομένο ότι η Άυλη Πολιτισμική Κληρονομιά «μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά, αναδημιουργείται συνεχώς από τις κοινότητες και τις ομάδες σε συνάρτηση με το περιβάλλον τους, την αλληλεπίδραση τους με τη φύση και την ιστορία τους, και τους παρέχει μία αίσθηση ταυτότητας και συνέχειας, συμβάλλοντας έτσι στην προώθηση του σεβασμού της πολιτιστικής πολυμορφίας και της ανθρώπινης δημιουργικότητας». Η διαφύλαξη, ως πολιτική διαχείρισης, διαφοροποιείται από την έννοια της προστασίας, αφού έχει ως βασικό στόχο τη διασφάλιση της συνέχειας, τον προσδιορισμό, την τεκμηρίωση, την έρευνα, τη συντήρηση και ανάδειξη ενός στοιχείου μέσα από την ευαισθητοποίηση του ευρύτερου δυνατού τμήματος της κοινωνίας.

Η Ηλεία στο Εθνικό Ευρετήριο για την άυλη πολιτισμική κληρονομιά, που έχει συντάξει το Κέντρο Λαογραφίας της Ακαδημίας Αθηνών, και έχει καταθέσει στην Εθνική Επιτροπή για την ΑΠΚ (2013) περιλαμβάνεται με 4 θέματα:

- 1.1.1. Λεχαινά: Αποκριάτικα δρώμενα
- 1.1.1. Ζαχάρω: Λαϊκή ιατρική, ιαματικά λουτρά
- 1.1.2. Το Χλεμούτσι: Παραδόσεις

Η Ολυμπιακή ιδέα

Αφ' ενός η άυλη πολιτισμική κληρονομιά και αφ' ετέρου ένας παρεμφερής, προϋπάρχων και ελάχιστα αξιοποιημένος μοχλός ανάπτυξης με πολιτιστικό περιεχόμενο: τα Προϊόντα Ονομασίας Προέλευσης (ΠΟΠ). Η έννοια της τοπικότητας, η αυθεντική έκφραση της οποίας ενσωματώνει το φυσικό περιβάλλον, τις πολιτισμικές ιδιαιτερότητες, τους ιστορικούς κοινωνικούς δεσμούς και τις συλλογικές συμπεριφορές, θεωρείται εξ ορισμού, σύμφωνα με τους κανονισμούς, βασική παράμετρος στη διαμόρφωση του ισχύοντος θεσμικού πλαισίου των Προϊόντων Ονομασίας Προέλευσης (ΠΟΠ) καθώς και των Προϊόντων Γεωγραφικής Ένδειξης (ΠΓΕ) στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το σκεπτικό της «ονομασίας γεωγραφικής προέλευσης» αναφέρεται σε ένα πνευματικό δικαίωμα που αναγνωρίζεται από την νομοθεσία ορισμένων χωρών και διεθνών οργανισμών. Αυτό ταυτίζει και προστατεύει προϊόντα που παράγονται

σε μια συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή και των οποίων τα χαρακτηριστικά και η φήμη έχει συνδεθεί με την τοπική τους προέλευση.

Αυτή η ταυτότητα γεωγραφικής ένδειξης, η τοπικότητα, είναι μια σύνθεση, αποτέλεσμα του κλίματος, του εδάφους και της βιοποικιλότητας σε συνάρτηση με τις παραδοσιακές γνώσεις, τις τεχνικές και τις δεξιότητες των παραγωγών, καθώς και τις χρήσεις σε διάφορες περιστάσεις της καθημερινής ζωής στον κύκλο του χρόνου. Το φυσικό περιβάλλον και το πολιτισμικό κεφάλαιο σε αρμονική συνεργασία.

Λάδι Ηλείας

Το εξαιρετικά παρθένο ελαιόλαδο που παράγεται από τις ποικιλίες της ελιάς κολυρέϊκη και κορωνέϊκη και δημιουργεί έντονα την εντύπωση ότι είναι φυσικός χυμός φρέσκου ή καλής ποιότητας φυσιολογικά ώριμου ελαιόκαρπου. Έχει χρώμα λαμπερό, ανοιχτό κιτρινοπράσινο, παχιά υφή, φρουτώδη γεύση και καθαρή οσμή.

Το ελαιόλαδο αυτό θεωρείται ως ένα από τα αρχαιότερα της Ελλάδας. Σύμφωνα με την αρχαία ελληνική ιστορία από τους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες, που έγιναν τον 5ο αιώνα π.Χ. οι ολυμπιονίκες έπαιρναν για έπαθλο κλαδί της ελιάς (κότινος) από τα ελαιόδενδρα της περιοχής.

Η «Σταφίδα Ηλείας», ποικιλία Κορινθιακής Σταφίδας, προέρχεται από ρώγες μαύρων σταφυλιών του είδους Vitis Vinifera, οι οποίες έχουν υποστεί φυσική αποξήρανση στον ήλιο ή στη σκιά.

Με αρωγό το γόνιμο υπέδαφος και τις ιδιαίτερες κλιματικές συνθήκες, οι παραγωγοί στην Ηλεία παράγουν ένα προϊόν μοναδικής ποιότητας.

Συγκεκριμένα, τόσο η ξήρανση με απευθείας έκθεση του καρπού στον ήλιο, όσο και η ξήρανση υπό σκιά, αποτελούν φυσικές μεθόδους αποξήρανσης οι οποίες βασίζονται σε γνώση και εμπειρία πολλών ετών, καθώς κανένα τεχνικό και μηχανικό μέσο δεν επεμβαίνει προκειμένου να ξεκινήσει ή να επιταχυνθεί η διαδικασία ξήρανσης, παρά μόνον ο φυσικός αέρας της περιοχής.

Η «Σταφίδα Ηλείας» είναι γέννημα θρέμμα του οικολογικού περιβάλλοντος του νομού Ηλείας και διαθέτει στις ποιοτικές της προδιαγραφές τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του τόπου παραγωγής της.

Την εποχή μάλιστα της μεγάλης ανάπτυξης της «Σταφίδας Ηλείας», ο Νομός Ηλείας είχε γίνει το σταυροδρόμι του εμπορίου αφού εκεί κατασκευάστηκε η σιδηροδρομική ένωση Πύργου (πρωτεύουσα του Νομού Ηλείας) με το λιμάνι του Κατάκολου. Η σιδηροδρομική γραμμή κατασκευάστηκε για την γρηγορότερη και ευκολότερη μεταφορά της σταφίδας Ηλείας από τα χωράφια στο λιμάνι και στα πλοία που παρελάμβαναν σταφίδα η οποία προορίζονταν για εξαγωγή. Η κατασκευή του σιδηροδρόμου και συγκεκριμένα της γραμμής Πύργου-Κατάκολου, που λειτούργησε στις 3 Φεβρουαρίου του 1883 ήταν η πρώτη σε ολόκληρη την Ελλάδα. Η φήμη της σταφίδας Ηλείας τεκμηριώνεται και με εμπορικά στοιχεία που αφορούν τις ποσότητες που εξάγονταν σε χώρες της Ευρώπης και στην Αμερική από το 1912.

Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται μέχρι σήμερα αφού ένα μεγάλο μέρος της αγοράς της σταφίδας Ηλείας εξάγεται σε πολλές Ευρωπαϊκές χώρες όπως η Μεγάλη Βρετανία, Γερμανία και Ολλανδία αλλά και εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως είναι οι χώρες της Βόρειας Αμερικής.

Έτσι στις αρχές της δεκαετίας του 1990 η ανάδειξη της παραδοσιακότητας και τοπικότητας της τροφής επιδιώκεται μέσα από θεσμικά όργανα της ΕΕ και η Ευρωπαϊκή νομοθεσία προσφέρει ένα σύστημα για την προστασία ονομασιών διατροφικών προϊόντων /τροφών και ποτών με βάση τη γεωγραφική προέλευση ή / και την ιστορική τους παράδοση. Εμείς τί διδαχθήκαμε από όλα αυτά. Όταν συνέταξα τον τρίγλωσσο κατάλογο Τοπικά παραδοσιακά Προϊόντα με 264 τοπικά προϊόντα-ταυτότητες, δημιουργώντας έναν οδηγό για τα ΠΟΠ, οι περισσότεροι μειδιούσαν.

Συναντούμε λοιπόν σε όλα αυτά έναν όρο, ο οποίος συνδέεται άμεσα με την τοπικότητα. Είναι ο όρος παράδοση, κατ' εξοχήν αντικείμενο των κοινωνικών επιστημών και ιδιαίτερα της λαογραφίας και κοινωνικής Ανθρωπολογίας. Τόσο όμως κακοποιημένος και απαξιωμένος.

Η έμφαση στη μικρή γεωργική εκμετάλλευση και μεταποίηση τροφίμων, στην ανάπτυξη τοπικών αγορών και δικτύων διανομής τοπικών προϊόντων και κυρίως την προβολή της ταυτότητας αγροτικών περιοχών προσιδιάζει στην φυσιογνωμία των μικροα-γροτικών δομών, η οποία ίσχυε πάντοτε στον ελληνικό χώρο, με την μικρής κλίμακας παραγωγή, και χάρη στην οποία διασώθηκε το πλούσιο αγροδιατροφικό κεφάλαιο, το οποίο μπορούμε ακόμη να διαχειριζόμαστε, με τον ανεξάντλητο κατά-λογο των τοπικών παραδοσιακών προϊόντων και τροφίμων (ΠΟΠ, ΠΓΕ) και τους δυνατούς πολιτισμικούς

και οικογενειακούς δεσμούς των αστών με τον αγροτικό χώρο. Παράλληλα η άυλη πολιτισμική κληρονομιά: το συμπόσιο, η φιλοξενεία, το πανηγύρι, η γιορτή, τα δρώμενα, όπως τα δρώμενα των Λεχαινών με ρίζες στο χρόνο, συνδέονται άμεσα με γεύσεις και τρόφιμα και εξακολουθούν να ισχύουν ακόμη στις τοπικές κοινωνίες του ελληνικού χώρου.

Ας αξιοποιήσουμε επιτέλους σωστά ένα διεθνές και παγκόσμιο κλίμα και θεσμικό πλαίσιο (Σύμβαση για την Άυλη Πολιτισμική Κληρονομιά της UNESCO και το νέο πλαίσιο της Κοινοτικής Αγροτικής Πολιτικής) για να δώσουμε ένα νέο όραμα στην ελληνική αγροτική περιφέρεια.

Η παραγωγή προϊόντων με σήμα ποιότητας τη γεωγραφική ένδειξη, ενσωματώνει, πέρα από την οικονομική διάσταση, πολιτισμικές αξίες που καθιστούν την τροφή ένα πολιτισμικό αγαθό με άμεση αξία χρήσης, αξία παραδοσιακής κληρονομιάς και συλλογικής μνήμης.

Στην Ελλάδα η σοβούσα οικονομική και κοινωνική κρίση άφησε να φανούν οι εσφαλμένες κατά το παρελθόν επιλογές αγροτικής στρατηγικής. Η ανασυγκρότηση του αγροτικού χώρου, με επανα-τοπικοποίηση των αγροδιατροφικών συστημάτων, είναι πλέον ανάγκη και όχι επιλογή.

Όλα αυτά δεν τα ανέφερα τυχαία. Η περιοχή της Ηλείας, μια ανθρωπογεωγραφική ενότητα, που περιλαμβάνει την Ολυμπία, έναν από τις πιο ονομαστούς στον κόσμο τουριστικούς προορισμούς, θα μπορούσε να αποτελέσει ένα χώρο προστατευόμενης υλικής και άυλης πολιτισμικής κληρονομιάς και να διασφαλίσει εσαεί την επιβίωση και ανάπτυξή του, αξιοποιώντας σωστά και δημιουργικά την πολιτιστική του παρακαταθήκη. Ας μην μεμψιμοιρούμε διαρκώς για όσα δεν κάναμε στο παρελθόν, για όσα μας στέρησαν οι κρατούντες, για όσα αλόγιστα ξοδέψαμε “τι κακοκεφαλιά”, όπως θα έλεγε ο Σεφέρης σε καιρούς ευημερίας. Τουλάχιστον ας μην είμαστε “ανίδεοι”. Ούτε φταίνε πάντοτε οι άλλοι. Ας ξαναβρούμε τις αειφόρες πηγές της παράδοσης με την συνδρομή της σύγχρονης επιστήμης και τεχνολογίας. Ο λαός μας λέει σοφά: «Καιρός πανιά, καιρός κουπιά».

Η Ελληνική Χειροτεχνία
και η σημασία δημιουργίας κεντρικού φορέα υποστήριξής της

Για την αντιμετώπιση της κρίσης που μαστιάζει την ελληνική κοινωνία η προτεινόμενες λύσεις είναι ενδεχομένως πολλές, περισσότερο ή λιγότερο δαπανηρές και χρονοβόρες. Σε όλες πρέπει να συνυπολογισθεί η αντοχή στο χρόνο σ' ένα περιβάλλον

μεταβαλλόμενο συνεχώς εξαιτίας της τεχνολογίας και της κινητικότητας των πληθυσμών. Το μόνο κεφάλαιο, το οποίο μπορεί να καταναλίσκεται χωρίς και να μειώνεται για τη χώρα μας είναι η πολιτιστική μας κληρονομιά στη διαχρονική της διάσταση. Αυτή η κληρονομιά, την πραγματική αξία της οποίας μόνον εμείς οι Έλληνες αγνοούμε ή σε κάποιες περιπτώσεις εσφαλμένα αξιολογούμε, θα μπορούσε, – πράγμα που υποστηρίζουν και πολλοί ελληνομαθείς ξένοι – να αποτελέσει ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και δημιουργίας, ενώ παράλληλα, σε συνδυασμό με τον τουρισμό, θα μπορούσε να δημιουργήσει μεγάλες ευκαιρίες για την εθνική μας οικονομία.

Το γεγονός ότι η Ελλάδα διαθέτει την μεγαλύτερη πολιτισμική κληρονομιά στον Δυτικό κόσμο, η οποία ξεκινά από προϊστορικά χρόνια και διανύει μια εξαιρετική πορεία μέχρι, τουλάχιστον, τους Βυζαντινούς χρόνους και στη συνέχεια μέχρι σήμερα, με άξονα τη γλώσσα και τον πολιτισμό, φαίνεται ότι το ανακαλύπτουμε μόνον σε περιόδους κρίσεων και μάλλον για ψυχολογική μας υποστήριξη, παρά επειδή πιστεύουμε ότι μπορεί να αξιοποιηθεί για την εθνική μας οικονομία. Έτσι, ενώ όλοι οι λαοί του κόσμου εκτιμούν και θαυμάζουν την πολιτιστική μας κληρονομιά, εμείς ελάχιστα την προβάλλουμε και την αξιοποιούμε.

Η παραδοσιακή χειροτεχνία, γνωστή και ως λαϊκή τέχνη, παρά το γεγονός ότι ο όρος αποδίδει εν μέρει την πραγματικότητα, με ιστορία χιλιετών και εξαιρετικά δείγματα τεχνικής και τέχνης, είναι ένα κομμάτι αυτής της πολιτισμικής παρακαταθήκης, το οποίο σήμερα έχει πλήρως αποδιοργανωθεί. Δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα, αν υποστηριχθεί, ότι τα περισσότερα από τα πωλούμενα στα τουριστικά καταστήματα ως είδη ελληνικής λαϊκής τέχνης, παράγονται στα εργαστήρια των Ινδίων, της Κορέας, του Χογκ Κόγκ κ.α. Παράδειγμα, η άλλοτε παραγωγική Αράχωβα, τουριστική και κτηνοτροφική σήμερα, η οποία προμηθεύεται τα είδη υφαντικής από την Ινδία, ενώ πετάει τα μαλλιά των προβάτων.

Προ δεκαετίας οι επιχειρήσεις και βιοτεχνίες χειροτεχνών στην Ελλάδα ανέρχονταν στις

28.000 περίπου, απασχολούμενοι, κυρίως, στους χώρους της αργυροχρυσοχοΐας, της καλλιτεχνικής μεταλλοτεχνίας, της κεραμικής, της μικρογλυπτικής σε πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους, της ξυλοτεχνίας – ξυλογλυπτικής, της αγιογραφίας – εικονογραφίας, της υαλοτεχνίας, της μαρμαρογλυπτικής, της καλλιτεχνικής γυψοτεχνίας, της υφαντικής και μικτών υλικών (κατασκευή κούκλας, κομπολόγια, ψευδοκοσμήματα, παιχνίδια – σκάκι, τάβλι – μουσικά όργανα κλπ). Είναι αυτονόητο ότι χειροτεχνικές επιχειρήσεις, όλων των κλάδων, είναι εύλωτες στις διακυμάνσεις της οικονομίας, πολύ περισσότερο σήμερα με την πρωτοφανή κρίση που βιώνει η χώρα μας.

Λόγω του μικρού μεγέθους τους, η υποστήριξη της πολιτείας, με κατάλληλα προγράμματα οικονομικής στήριξης αφ' ενός, αλλά και με μηχανισμούς προώθησης και προβολής των προϊόντων τους αφ' ετέρου, είναι ζωτικής σημασίας για την επιβίωσή τους. Η πολιτεία οφείλει αφ' ενός να οραματιστεί και να σχεδιάσει την δημιουργία και λειτουργία χειροτεχνικών εργαστηρίων μεσαίας και μεγάλης κλίμακας και αφ' ετέρου να τα υποστηρίξει με ένα θεσμικό πλαίσιο σύγχρονο, ευέλικτο και αποδοτικό.

Αντί, λοιπόν, η Ελλάδα να ισχυροποιήσει τους μηχανισμούς στήριξης των επιχειρήσεων αυτών και να δημιουργήσει πολιτικές ανάπτυξης και προώθησης του πολιτιστικού και επιχειρηματικού θησαυρού τους, έκλεισε και τον μοναδικό αρμόδιο φορέα, τον EOMMEX, ο οποίος παρά την απαξίωσή του, η οποία οφείλεται σε ενδογενείς και εξωγενείς παράγοντες, δεν έπαυε να είναι ο μοναδικός φορέας στην Ελλάδα, που διέθετε την τεχνογνωσία και αναγνωρισιμότητα στον χώρο των Χειροτεχνικών Επιχειρήσεων και της Καλλιτεχνικής Βιοτεχνίας.

Η εφαρμογή της παροιμίας «μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά» ή «πονάει το κεφάλι, το κόβουν», έχουν εφαρμογή στην περίπτωση του EOMMEX».

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας είναι μια διάβαση του Ελληνικού πνεύματος από το σήμερα στο χθες

ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ γνωστό, ότι οι αρχαίοι Έλληνες, ήταν οι πρώτοι οι οποίοι αντελήφθησαν τα ιδανικά και τις αξίες του αθλητισμού.

Απόδειξη της σημασίας αυτών των αξιών στην αρχαιότητα είναι η διακήρυξη για κατάπαυση του πυρός κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων.

Η Ολυμπιακή Εκεχειρία, που συμφωνείτο και τηρείτο από όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, αποτελεί ορόσημο, όχι μόνο στην ιστορία του ελληνικού πολιτισμού αλλά και στην αναγνώριση της ευγενούς άμιλλας ως μέσο για την προώθηση των ηθικών αξιών και της ειρήνης.

Στη σύγχρονη κοινωνία, η ενασχόληση του ανθρώπου με τον αθλητισμό αποτελεί βασικό στοιχείο της ζωής του. Ο αθλητισμός ως ιδέα, συνίσταται κυρίως από αξίες και αρχές, πολύ παλιές σε καταγωγή, αλλά σύγχρονες στην καθημερινή τους εφαρμογή. Η ενασχόληση του ανθρώπου με τον αθλητισμό, στοχεύει στην ισορροπημένη πρόοδο σώματος και νου, υλοποιώντας το αρχαίο Ελληνικό ρητό «νους υγιής εν σώματι υγιεί».

Τα τελευταία χρόνια πολλές από τις αξίες αυτές είχαν αγνοηθεί ή τελείως εγκαταλειφθεί και ο αθλητισμός, έγινε πεδίο κοινωνικών συγκρούσεων, δοκιμασίας της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και της απόλυτης εμπορευματοποίησης.

Σήμερα, η κοινωνία μας βρίσκεται σε συνεχή κρίση, καθώς σκοπός είναι το κέρδος με κάθε μέσο. Ο αθλητισμός ως μέρος της κοινωνίας, αντιμετωπίζει και αυτός μεγάλες απειλές και προκλήσεις.

Φανατισμός, βία, διακρίσεις αντανakλούν μία κοινωνική πραγματικότητα και συνεπώς αποτελούν, προβλήματα που η κοινωνία έχει αποτύχει λίγο-πολύ να αντιμετωπίσει.

Τεράστια χρηματικά ποσά εμπλέκονται, καθώς οι αθλητικές εκδηλώσεις συγκεντρώνουν χιλιάδες αθλητές και εκατομμύρια θεατές.

Οι αθλητές για τη δόξα και τα χρήματα, που είναι πάρα πολλά, γίνονται υπεράνθρωποι καθώς η βιομηχανία του θεάματος απαιτεί συνεχώς ρεκόρ.

Σήμερα, οι μεγαλύτεροι καταναλωτές της κοινωνίας μας που είναι οι νέοι μας, απειλούνται από αυτά τα αρνητικά φαινόμενα, καθώς μετατρέπουν τους αθλητές σε είδωλα και τις ομάδες σε θρησκεία.

Για να επαναφέρουμε στο προσκήνιο τις αξίες με την γνήσια ερμηνεία τους απαιτείται άμεσα εκεχειρία του πολέμου που μαίνεται μέσω του αθλητισμού και για την επίτευξή της στη σημερινή εποχή απαιτείται:

- Δημιουργία μιας σωστής και άριστης αθλητικής παιδείας με υγιή αθλητικά πρότυπα και άριστη γνώση του πολιτισμού μας, ώστε οι νέοι μας να διαμορφώσουν ισχυρές προσωπικότητες από πολύ μικρή ηλικία, προκειμένου να προστατευτούν από τις κακές επιρροές της κοινωνίας μας.
- Θα πρέπει να τονιστεί ο σημαντικός ρόλος της προσπάθειας που γίνεται για την ανάδειξη του ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΣ, ώστε να αποτελέσει πόλο έλξης για χιλιάδες αθλητές, φυσιολάτρες και περιπατητές, καθώς αποσκοπεί στη διαφύλαξη των θεμελιωδών αρχών και ιδανικών του αθλητισμού μέσω της ανάδειξης της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Ως αθλητής, θεωρώ ότι το βάδισμα του Ιερού Ολυμπιακού μονοπατιού είναι μια διάβαση του Ελληνικού πνεύματος από το σήμερα στο χθες.

Αξίζει πραγματικά η προσπάθεια αυτή να ευοδωθεί, ώστε να επιτρέψει εμάς τους αθλητές, μια μέρα να απολαύσουμε τον αγώνα μιας όμορφης διαδρομής με τη συμμετοχή αθλητών από όλο τον κόσμο, εμπνέοντάς μας τις διαχρονικές αρχές και αξίες του αθλητισμού.».

Ο οικοτουρισμός μπορεί να αναπτυχθεί παράλληλα με τον Δρόμο της Εκχειρίας

Του Νίκου Κελαϊδίτη

Μέλος του Δ.Σ. του ΗΑΤΤΑ του Συνδέσμου των εν Ελλάδι τουριστικών και ταξιδιωτικών γραφείων

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ πολύ παλιά υπήρξε τόπος περιηγητών εξαιτίας του μεγάλου πολιτιστικού, ιστορικού και φυσικού πλούτου της. Η τουριστική ανάπτυξη της χώρας ξεκίνησε τη δεκαετία του '50, για να εξελιχθεί σε μια από τις σημαντικότερες πηγές εσόδων, τόσο σε εθνικό επίπεδο, όσο και τοπικό, αφού πολλές περιοχές της έχουν ως κύρια πηγή εσόδων τον τουρισμό.

Τα τελευταία χρόνια εμφανίζεται μια κόπωση των τουριστών από την κλασσική μορφή τουρισμού. Κατ' αρχήν ο επισκέπτης γίνεται πιο απαιτητικός ως προς το επίπεδο των υπηρεσιών. Ενδέχεται, λοιπόν, οι περιοχές προσκολλημένες στο τουριστικό μοντέλο «Θάλασσα – Ήλιος – Αμμουδιά», χωρίς υψηλά επίπεδα υποδομών και παρεχόμενων υπηρεσιών να παρουσιάσουν πτώση της ζήτησης.

Οι απαιτήσεις όμως των τουριστών για νέες μορφές αναψυχής με περισσότερες και πιο αυθεντικές εμπειρίες, μακριά από εμπορευματοποιημένες περιοχές, με ένα πιο εκλεπτυσμένο τρόπο, συνεπικουρούν για την αυξανόμενη ευαισθητοποίηση σε θέματα περιβάλλοντος, ενώ παράλληλα παρουσιάζεται μετάβαση από το μοντέλο παθητικού τουρισμού σε ένα πιο ενεργητικό.

Οι σχέσεις του τουρισμού με την τοπική οικονομία είναι πολύ σημαντική παράμετρος. Ο τουρισμός λειτουργεί σε πολλές περιοχές ως η κύρια πηγή εισοδήματος και ενίσχυσης της οικονομίας μέσα από το δίκτυο αλληλεπιδράσεων με άλλους οικονομικούς κλάδους (π.χ. κλάδος κατασκευών, μεταφορών).

Σημαντική αλληλεξάρτηση υπάρχει μεταξύ πολιτιστικών και κοινωνικών χαρακτηριστικών του τόπου προορισμού των επισκεπτών. Περιοχές με έντονα πολιτιστικά στοιχεία αποτελούν πόλους τουριστικής ανάπτυξης. Παράλληλα, οι επισκέπτες φέρουν μαζί τους τη δική τους κουλτούρα και ιδεολογία, γεγονός που μπορεί να επηρεάσει τα τοπικά πολιτισμικά στοιχεία.

Οι ορεινές περιοχές είναι απομονωμένες και ο τουρισμός αποτελεί μέσο οικονομικής ανάπτυξης και εξόδου από την απομόνωση. Οι δραστηριότητες σε αυτές τις περιοχές μπορεί να είναι εποχιακές (χειμερινός τουρισμός), καθ' όλη τη διάρκεια του έτους ή ακόμα με τη μορφή εκδρομών και επισκέψεων (τουρισμός του σαββατοκύριακου).

Η τουριστική ανάπτυξη μιας περιοχής παρουσιάζει διάφορα στάδια, σχετιζόμενα με την ποιότητα του περιβάλλοντος. Στα πρώτα στάδια η υψηλή οικολογική και αισθητική ποιότητα μιας περιοχής προσελκύει πολλούς επισκέπτες και η περιοχή αναπτύσσεται. Ακολουθούν φάσεις εντατικοποίησης της τουριστικής ανάπτυξης που εξαντλούν και αλλοιώνουν σταδιακά τους φυσικούς πόρους, για να καταλήξει η περιοχή στην κόπωση και την παρακμή, με χαμηλά επίπεδα ανάπτυξης, πολλά περιβαλλοντικά προβλήματα και μικρό οικονομικό όφελος. Εάν ένας τουριστικός προορισμός φτάσει στην φάση της παρακμής, τότε έχει κλείσει τον κύκλο του ως τουριστικό προϊόν και φυσικά έχει υποβαθμιστεί σε πολύ μεγάλο βαθμό το φυσικό του περιβάλλον.

Η αλληλεξάρτηση της ποιότητας περιβάλλοντος και τουρισμού έχει αρχίσει να συνειδητοποιείται από όσους συμμετέχουν στην τουριστική διαδικασία. Οι ίδιοι οι τουρίστες επιδιώκουν διακοπές σε ένα περιβάλλον που δεν είναι υποβαθμισμένο, ενώ ενδιαφέρονται για την πολιτιστική αυθεντικότητα του τόπου προορισμού. Από την άλλη, οι παράγοντες της τοπικής κοινότητας επιδιώκουν την ανάδειξη και διατήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της περιοχής τους, με τη στήριξη των επαγγελματιών του χώρου, οι οποίοι με τη σειρά τους προωθούν τα φυσικά χαρακτηριστικά για την προσέλκυση πελατών.

Η αλλαγή της στάσης των τουριστών, των κατοίκων του τόπου προορισμού και των επαγγελματιών αντανακλά τη γενικότερη στροφή προς την προστασία του περιβάλλοντος και την στάση ως προς την έννοια της ανάπτυξης, η οποία σήμερα έχει ξεφύγει από την κλασική «οικονομίστικη» αντίληψη.

Όπως ήδη ανέφερα έχει παρατηρηθεί μία κόπωση των τουριστών από τον κλασικό τύπο τουρισμού με παράλληλη στροφή προς την αυθεντική επαφή με το φυσικό περιβάλλον και τους κατοίκους του τόπου προορισμού. Παράλληλα οι τοπικοί παράγοντες και οι επαγγελματίες του τουρισμού, συνειδητοποιούν αυτή τη νέα πραγματικότητα και προωθούν νέους τύπους αναψυχής, στηριγμένες στην ανάδειξη και τη διατήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του φυσικού περιβάλλοντος μιας περιοχής.

Στο πλαίσιο του προβληματισμού για την αειφόρο ανάπτυξη παρατηρείται στροφή από τις εντατικές μορφές τουρισμού (μαζικός τουρισμός, όπως αναφέρεται), σε πιο ήπιες μορφές τουρισμού. Αυτή η αειφόρος ανάπτυξη ονομάζεται βιώσιμος τουρισμός, αγροτουρισμός, οικοαγροτουρισμός, πράσινος τουρισμός, πολιτιστικός τουρισμός ή καλύτερα οικοτουρισμός.

Σε γενικές γραμμές ο οικοτουρισμός βασίζεται στο φυσικό περιβάλλον, είναι οικονομικά αποτελεσματικός, προωθεί την περιβαλλοντική εκπαίδευση και διαχειρίζεται το φυσικό περιβάλλον με βιώσιμο τρόπο. Ο οικοτουρισμός συμβάλλει στην ολοκληρωμένη περιβαλλοντική διαχείριση μιας περιοχής παρεμβαίνοντας και διαμορφώνοντας τις τάσεις και τα χαρακτηριστικά των τοπικών φορέων, των επιχειρηματιών και των επισκεπτών. Έτσι λοιπόν, η ορθή οικοτουριστική ανάπτυξη:

- ο προετοιμάζει τους επισκέπτες, πριν την αναχώρησή τους, ώστε να ελαχιστοποιήσουν ή ακόμα και να αποφύγουν την πρόκληση αρνητικών επιπτώσεων σε ευαίσθητες περιοχές, μέσω της ενημέρωσής τους σχετικά με τη στάση τους απέναντι στη χλωρίδα και πανίδα του τόπου προορισμού,
- ο ελαχιστοποιεί τις επιπτώσεις από την παρουσία επισκεπτών,
- ο επεμβαίνει διορθωτικά, εάν υπάρξει πρόβλημα,
- ο οι επισκέψεις των τουριστών πραγματοποιούνται σε μικρές ομάδες για να αποφευχθούν προβλήματα υπερσυγκέντρωσης,
- ο ενημερώνει, πληροφορεί και εκπαιδεύει τους επιχειρηματίες και το προσωπικό (τους επαγγελματίες του κλάδου δηλαδή) σχετικά με τις απαραίτητες ενέργειες, που πρέπει να ληφθούν με σκοπό τη διατήρηση υψηλής οικολογικής ποιότητας,
- ο πολλές φορές αποτελεί μέρος προγραμμάτων περιβαλλοντικής διαχείρισης,
- ο οι εγκαταστάσεις είναι από υλικά φιλικά προς το περιβάλλον και η αρχιτεκτονική τους σύμφωνη με την τοπική τεχντροπία,
- ο αποτελεί πηγή χρηματοδότησης προγραμμάτων προστασίας της φύσης,
- ο πολλές φορές οι επισκέπτες συμμετέχουν στην προστασία του περιβάλλοντος.

Είναι δυνατό με την κατάλληλη διαχείριση το οικοτουριστικό προϊόν να διατηρήσει μια σταθερή πορεία με παγιωμένα χαρακτηριστικά, που θα διασφαλίζουν την προστασία του περιβάλλοντος και την οικονομική βιωσιμότητα.

Η θέση ότι ο οικοτουρισμός είναι δραστηριότητα φιλική προς το περιβάλλον, βασίζεται στο γεγονός ότι οι οικοτουρίστες επισκέπτονται μια περιοχή σε μικρές ομάδες, οργανωμένα και επιπλέον είναι άτομα ευαισθητοποιημένα ως προς το περιβάλλον. Από την άλλη όμως, έστω και αυτή η πολύ μικρή πίεση που ασκείται στο φυσικό περιβάλλον ενδέχεται να έχει σημαντικές αρνητικές επιπτώσεις. Ο οικοτουρισμός εάν σχεδιαστεί με πολύ προσεκτικό τρόπο και υπάρξει έντονος παρεμβατισμός με κατάλληλη γνώση από τους τοπικούς φορείς διαχείρισης, μπορεί να συμβάλλει στην ανάδειξη και προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

Η οικοτουριστική ανάπτυξη της περιοχής μπορεί να συνδεθεί με την οργάνωση δραστηριοτήτων αναψυχής για τους επισκέπτες. Το σύνολο των παρεμβάσεων πρέπει να είναι φιλικές προς το περιβάλλον, με ελάχιστες έως καθόλου επιπτώσεις. Η ορθώς σχεδιασμένη οργάνωση της αναψυχής θα συμβάλλει σημαντικά στην αύξηση των εσόδων και κερδών, που θα τροφοδοτήσει οικονομικά την όλη διαδικασία.

Στις περιοχές όπου ο οικοτουρισμός έχει αναπτυχθεί σημαντικά, αποτελεί ένα πολύ σπουδαίο οικονομικό πόρο για τις τοπικές κοινωνίες.

Η ενότητα των βιοτόπων στην ευρύτερη περιοχή μελέτης έχει να επιδείξει πάρα πολύ αξιόλογα ενδιαφέροντα, τόσο γενικότερα οικολογικά (επιμέρους βιότοποι και φυσικές-γεωλογικές διαπλάσεις, χλωρίδα, πανίδα), όσο και ειδικότερα ενδιαφέροντα που αναφέρονται σε παραδοσιακές ασχολίες (γεωργία, κτηνοτροφία κ.ά.), αλλά και στις ιστορικές και πολιτιστικές ιδιαιτερότητές της.

Πέραν των άμεσων και έμμεσων οικονομικών οφελών που προκύπτουν από την οικοτουριστική δραστηριότητα, υπάρχουν ειδικότερα και γενικότερα οφέλη που προκύπτουν από τη διάσταση της περιβαλλοντικής εκπαίδευσης. Με τη συστηματική λειτουργία ενός προγράμματος περιβαλλοντικής εκπαίδευσης, επέρχεται κατ' αρχή σε τοπικό επίπεδο σημαντική βελτίωση του επίπεδου γνώσης και ευαισθητοποίησης των κατοίκων ως προς το περιβάλλον και δημιουργούνται θετικότερες προϋποθέσεις για ορθολογικότερη διαχείρισή του και για επιτυχέστερη εκμετάλλευσή του με μακροπρόθεση προοπτική. Κάτι τέτοιο αποτελεί ιδιαίτερα θετική συνθήκη για σταθερή και ισόρροπη ανάπτυξη σε περιοχές που περιλαμβάνουν φυσικούς πόρους αξιόλογης παραγωγικότητας και ταυτόχρονα σημαντικής ευαισθησίας.

Οι σπάνιοι βιότοποι, καθώς και είδη φυτών και ζώων που δεν είναι τόσο κοινά στην υπόλοιπη Ευρώπη, είναι τα κύρια αντικείμενα ενδιαφέροντος για τον οικοτουρίστα. Εάν αυτά υπάρχουν με κάποιο αξιόλογο συνδυασμό σε κάποια περιοχή, στην οποία μπορεί κάποιος ενδιαφερόμενος να τα δει, τότε υπάρχει ένα δυνατό κίνητρο γι' αυτόν να αφιερώσει χρόνο και χρήματα για να έλθει, σε πολλές περιπτώσεις από πολύ μακριά, να επισκεφθεί την περιοχή. Όσο καλύτερα διατηρούνται τα περιβαλλοντικά στοιχεία της περιοχής, τόσο μεγαλύτερο είναι το κίνητρο για κάποιον να επισκεφθεί τη συγκεκριμένη περιοχή. Αντίθετα, όσο υποβαθμίζονται αυτά τα ενδιαφέροντα (δυσμενείς επεμβάσεις στον βιότοπο, εντατική λαθρούλοτομία ή λαθροθηρία κλπ.), τόσο μειώνεται το κίνητρο για κάποιον να επισκεφθεί ως οικοτουρίστας την περιοχή.

Με βάση αυτό το σκεπτικό, θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα πως αν δεν υπάρχουν και δεν λειτουργούν ειδικές προδιαγραφές που να διασφαλίζουν την ακεραιότητα των αντικειμένων ενδιαφέροντος από τις επισκέψεις, μπορεί και η ίδια η οικοτουριστική δραστηριότητα να έχει ορισμένες δυσμενείς επιπτώσεις στα προηγούμενα περιβαλλοντικά στοιχεία.

Τα τελευταία χρόνια ενισχύεται η τάση για ηπιότερες μορφές τουρισμού, ως αποτέλεσμα της αυξημένης περιβαλλοντικής συνειδητοποίησης και ευαισθητοποίησης, αφού είναι γνωστές οι αρνητικές συνέπειες της τουριστικής ανάπτυξης στο φυσικό περιβάλλον και οι πολιτισμικές αλλοιώσεις που επιφέρει στις τοπικές κοινωνίες.

Ο οικοτουρισμός μπορεί να συνδυαστεί με το πολιτιστικό περιβάλλον, την ανάδειξη των ιστορικών μνημείων και αρχαιολογικών χώρων, την οργάνωση προγραμμάτων διαδρομών και επισκέψεων τουριστών και σχολείων, συντελώντας κατ' αυτόν τον τρόπο στην αξιοποίηση και προστασία της φυσικής και πολιτιστικής κληρονομιάς του Μονοπατιού της Εκεχειρίας”.

Μιά μικρή αθλητική ιστορία

Από την Κατερίνα Χαρίση

ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ και το προαύλιο του σχολείου είναι γεμάτο παιδιά που τρέχουν, παίζουν, γελάνε και φωνάζουν. Είναι σχεδόν καλοκαίρι. Διψάω και θέλω να πιώ νερό, πρέπει να πάω στις «Βρύσες», όπως έχουν ονομάσει τα μεγαλύτερα παιδιά το στέκι που μαζεύονται.

Για να φτάσω ως εκεί πρέπει να περάσω ανάμεσα από δυο ομάδες αγοριών που παίζουν μπάλα. Είμαι μόνη, καινούργια σ αυτό το σχολείο και σ αυτόν τον τόπο. Είμαι η ξένη, που ήρθε από τη μεγάλη πόλη και ντύνεται διαφορετικά, μιλάει αλλιώς και δεν καταλαβαίνει τη διάλεκτό τους.

Προσπαθώ να περάσω ανάμεσά τους αθόρυβα κι απαρατήρητα. Όμως ξαφνικά η μπάλα κυλάει και σταματάει στα πόδια μου. Νιώθω τα παιδιά να με κοιτάζουν και δεν τολμώ να ανασάνω. «Εδώ ρίξε!!» μου φωνάζουν από τη μια μεριά. «Από δω, από δω, τελειώνει!!», μου φωνάζουν από την άλλη.

Είμαι η καινούργια του σχολείου και με αποφεύγουν όλοι. Δεν ξέρω κατά πού πρέπει να ρίξω τη μπάλα. Ποιον να ευχαριστήσω. Ποιος θα με συμπαθήσει από όλους αυτούς. Δεν τολμώ να σκύψω να την πιάσω με τα χέρια. Εκεί παίζουν ποδόσφαιρο. Ήδη οι φωνές τους είναι ανυπόμονες και με αγχώνουν.

Στο δεκάχρονο μυαλό μου νομίζω πως ίσως μπορώ να τους αποδείξω πως μπορώ να ταιριάζω μαζί τους. Μπορώ να υπάρχω στον κόσμο τους. Αρκεί να μου δώσουν την ευκαιρία. Δε μου την έδωσαν ποτέ όσο καιρό είμαι εκεί. Δε με φωνάζουν στα παιχνίδια τους. Όμως αυτή τη στιγμή η μπάλα, είναι στα δικά μου πόδια. Με όση δύναμη έχω την κλωτσάω δυνατά προς την ομάδα στην οποία διακρίνω κάποιους συμμαθητές μου και τους χαμογελώ συνομωτικά, σα να τους λέω: «Εδώ είμαι κι εγώ, στην ομάδα σας! Σε σας θα την έριχνα έτσι κι αλλιώς».

Όμως εγώ δεν ξέρω να παίζω ποδόσφαιρο και δεν έχω κλωτσήσει μπάλα ποτέ στη ζωή μου. Δεν υπήρχε περίπτωση να πετύχω το εντυπωσιακό σουτ που χρειάζονται για να τους γίνω συμπαθής. Η μπάλα βγήκε από το προαύλιο και άρχισε να κυλάει στο δρόμο. Φεύγω ντροπιασμένη ενώ πίσω μου ακούω τις φωνές τους. «Οουουου πρωτευουσινάκι!», «Πιο μακριά δεν μπορούσες;»

Εκείνη τη μέρα κάτι άλλαξε μέσα μου. Δεν με πείραζε πια που δε με δέχονταν, με πείραζε που πίστευαν πως δεν μπορούσα ούτε μια μπάλα να ρίξω σωστά. Επειδή ήμουν παιδί της πόλης.

Την επόμενη πήγα στο γυμναστήριο και ζήτησα να γραφτώ στην ομάδα βόλεϊ. Ήταν η σειρά των κοριτσιών να με χλευάσουν. Η ομάδα είχε ήδη αρχίσει να προπονείται εδώ και μήνες. Εγώ δεν είχα πιάσει μπάλα ποτέ. Ήμουν πάντα τελευταία στις ασκήσεις, έριχνα πάντα με τον πιο λάθος τρόπο το σερβίς, έπεφτα πάντα λάθος και χτυπούσα.

Όσο γελούσαν, τόσο πείσμονα. Όσο εκείνα τα κορίτσια βιαζόντουσαν να τελειώσει η προπόνηση για να συναντηθούν με τα αγόρια που προπονούνταν μετά, τόσο αφοσιωνόμουν στην προπόνηση. Εκείνες έφευγα κι εγώ έμενα. Έκανα βάρη να δυναμώσω. Έπαιζα με τα αγόρια, να προπονηθώ πιο σκληρά. Έριχνα σερβίς με τη μπάλα του μπάσκετ. Μάτωναν οι καρποί μου. Πήγαινα πρώτη, έφευγα τελευταία. Έφτασα και ξεπέρασα το επίπεδο των υπολοίπων στο μισό χρόνο που είχαν χρειαστεί εκείνοι.

Την πρώτη φορά που πήρα μέρος σε αγώνα, ο προπονητής μου έδωσε τη φανέλα με το νούμερο 1 και μου κλείσε το μάτι. Ήταν επειδή θα έπαιζα πρώτη φορά? Ή επειδή σύντομα θα γινόμουν αρχηγός της ομάδας για επτά ολόκληρα χρόνια?»

Η μητέρα ίσιωσε τη φανέλα του γιου της και τον φίλησε στα μαλλιά. Το αγοράκι την κοίταξε με φόβο.

«Πήγαινε να παίξεις και να ευχαριστηθείς τον αγώνα σου. Μη σε νοιάζει ποιος θα κερδίσει. Εσύ προπονείσαι και θα κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς. Την επόμενη φορά καλύτερα. Κάνε αυτό που ξέρεις να κάνεις καλά. Ήμουν κι εγώ σαν εσένα, ξέρω πώς νιώθεις.»

«Ένα πράγμα να θυμάσαι στον αγώνα το σημερινό, αλλά και στον αγώνα της ζωής σου:

Ο πόντος δε χάνεται αν η μπάλα δεν πέσει κάτω».

Το αγόρι πήγε κοντά στους συμπαίκτες του και η μητέρα του πήρε τη θέση της στις κερκίδες. Ο αγώνας αρχίζει.

Με την ανάδειξη και τη λεγόμενη “αναβίωση” του αρχαίου Μονοπατιού της Εκεχειρίας, που συνέδεε τη διοργανώτρια πόλη των Ολυμπιακών Αγώνων την Αρχαία Ήλιδα με τον τόπο τέλεσης των Αγώνων την Αρχαία Ολυμπία, η Συμπολιτεία Ολυμπίας προωθεί μία ολοκληρωμένη πρόταση ανάπτυξης όλης της περιοχής που διέρχεται το μονοπάτι, δίνοντας έμφαση στον οικοτουρισμό, στην κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη, στον πολιτισμό, αλλά και στην προστασία και ανάδειξη του περιβάλλοντος.

Σκοπός είναι να δημιουργηθεί ένα δίκτυο εναλλακτικών διαδρομών και να συνδεθεί ο κεντρικός άξονας του μονοπατιού με τα αστικά και όλα τα πολιτιστικά κέντρα του νομού.

Το Μονοπάτι της Εκεχειρίας

Η Συμπολιτεία Ολυμπίας είναι ένας Οργανισμός μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και έχει ως σκοπό την προαγωγή και διάδοση του Ολυμπιακού ιδεώδους, σύμφωνα με τις αρχές του Ολυμπιακού Πνεύματος όπως αυτό διαμορφώθηκε κατά την οργάνωση και διεξαγωγή των αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων στην Ολυμπία.

Ειδικότερα, η Εταιρεία έχοντας ως πρότυπο τα Ολυμπιακά ιδεώδη στοχεύει:

- Στη συμφιλίωση των λαών και γενικά στην καταπολέμηση των διακρίσεων τόσο σε πανελλαδικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.
- Στην επίτευξη της οικουμενικής ισότητας, ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, γλώσσας και θρησκείας.
- Στην κατανόηση των πολιτισμικών διαφορών.
- Στην υπεράσπιση της ελευθερίας του λόγου και της δημοκρατίας σε μια ισότιμη και ευνομούμενη κοινωνία.

Τα
περίπου 50
χιλιόμετρα που χωρίζουν
την Ήλιδα από την Ολυμπία
απαιτούν 15 ώρες πεζοπορίας ή
3 ½ ώρες με ποδήλατο ή
1 ½ με αυτοκίνητο.

Η διαδρομή διέρχεται από ελαιώνες,
καλλιεργήσιμη γη και από δασικές
εκτάσεις, ιδιαίτερα όμορφες κάτι
που προσφέρει άφθονα η γη της
Ηλείας.

Olympia route without borders

Με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της Συμπολιτείας Ολυμπίας
απονέμεται ο τίτλος του επίτιμου μέλους της Συμπολιτείας Ολυμπίας στους:

ΣΠΥΡΟ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟ

Διευθυντή ΑΣΑΕΔ, Μαραθωνοδρόμο

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΜΗΛΑΚΗ

τ. Διευθύντρια του Τμήματος Λαογραφίας της Ακαδημίας Αθηνών

ΤΙΤΟ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Δημοσιογράφο, ιστορικό και συγγραφέα

ΝΙΚΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟ

Αρχιτέκτονα μηχανικό

ΝΙΚΟ ΑΓΡΙΑΝΤΩΝΗ

τ. Διευθυντή τεχνικών υπηρεσιών του ΕΟΤ και τ. πρόεδρο του ελληνικού τμήματος του ICOMOS

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ

Αντιπρόεδρο Ομίλου Aldemar και μέλος του Δ.Σ. του ΣΕΤΕ και του ΞΕΕ

για τον εξαιρετικό τρόπο με τον οποίο συνέβαλε και προώθησε τις αρχές της Οργάνωσής μας

Αθήνα, Οκτώβριος 2015

Για το Δ.Σ. της Συμπολιτείας Ολυμπίας

Σοφία Χίντζιου Κοντογιάννη

Σκοπός
είναι να
δημιουργηθεί ένα δίκτυο
εναλλακτικών διαδρομών και
να συνδεθεί ο κεντρικός άξονας
του μονοπατιού με τα αστικά και
όλα τα πολιτιστικά κέντρα του
νομού.

Οι
Ολυμπιακοί
Αγώνες της
αρχαιότητας έλαβαν
χώρα σε αυτό το χώρο
μεταξύ 776 π.Χ.
και 393 μ.Χ.

Το
γήπεδο
συνδέεται με το
ιερό με μια ιερή
λίθινη θολωτή
δίοδο

Το Μονοπάτι της Εκχειρίας Γέφυρα του αρχαίου με το σύγχρονο

Αρχαία Ήλις

Αρχαία Ολυμπία

Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης:
Η Ευρώπη επενδύει στις αγροτικές περιοχές

Leader

ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
Α.Α.Ε. ΟΤΑ

Το έργο χρηματοδοτείται στα πλαίσια του Άξονα 4 Προσέγγιση Leader, του προγράμματος Αγροτικής Ανάπτυξης της Ελλάδας